

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 ct.

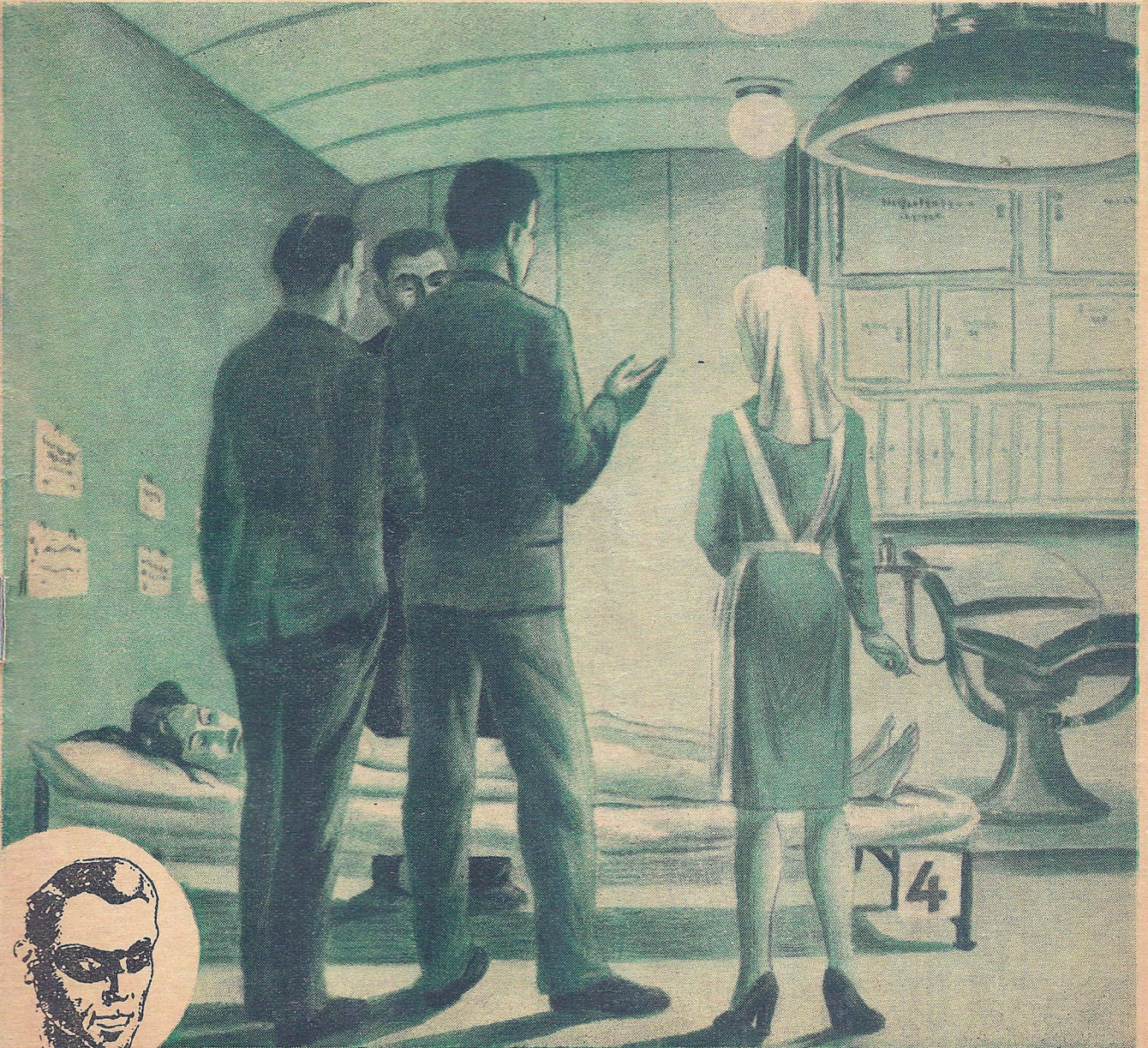
DE NIEUWE

Lord Lister

SERIE

GENAAMD *John Raffles*

NIEUWE AVONTUREN VAN DE GROTE ONBEKENDE

Nr 15 Het mysterie der 7 verdwenen vrouwen

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

Iedere 14 dagen verschijnt een nieuw verhaal

NADruk VERBODEN — ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

*

Uitgave van

UITGEVERIJ „JEDES“

Rokin 174 — Amsterdam

*

Voor België

UITGEVERIJ „LIBRIS“

Ant. v. Dyckstraat 36 — Antwerpen

*

Het mysterie der 7 verdwenen vrouwen

HOOFDSTUK I.

WAARIN INSPECTEUR CORNIAUX EEN STANDJE KRIJGT EN JOHN RAFLES DR. PETRI NIET IS.

Ongeveer twee weken na het zeer bewogen avontuur, waarin John Rafles er in geslaagd was enkele uiterst waardevolle kroonjuwelen uit de Tower van Londen te stelen, (1) zat John Templar, een der vele namen van de Grote Onbekende, met zijn twee onafscheidelijke vrienden Charles en James op het terras van café „Thermometre“ aan de Place de la Republique te Parijs.

De verzengende hitte maakte een normaal leven in deze grote wereldstad praktisch onmogelijk en de drie vrienden hadden dan ook een toevlucht gezocht bij enkele frisse aperatifs met ijs.

De stemming was nogal tam, Rafles zat een krant te lezen, Charles keek met begerige ogen naar de aanlokkelijke Parisiën-

(1) Zie nr. 14: De diefstal der Kroonjuwelen.

nes die in het zonlicht voorbijtrippelden en James hield hem bij deze bezigheid onwillekeurig gezelschap.

Ophelia Morgan, de enige dochter van de Amerikaanse multi-millionair Morgan, had er de voorkeur aan gegeven om na de opwindende avonturen, die zij met de drie vrienden had beleefd, voor een dag of tien naar Amerika terug te keren teneinde haar vader gerust te stellen omtrent de sensationele geruchten die over haar persoon de ronde deden.

Hoewel Charles, die Ophelia een meer dan gewone genegenheid toedroeg, haar met lede ogen had zien vertrekken, was hij aan de andere kant blij, dat zij voorlopig niet meer aan een of ander avontuur zou deelnemen. Ten slotte was het een vrouw en verscheidene malen had haar nog jonge leven aan een zijden draadje gehangen. Dat was dan ook de reden, dat Charles haar voornemen om een kort bezoek aan haar vader te brengen had aangemoedigd.

In die dagen had John Rafles, de Grote Avonturier, die meer dan eens zeer goede diensten had bewezen aan de Franse politie, doch die ook herhaaldelijk met dit inter-

nationale apparaat in conflict was gekomen, met veel zorg de Franse dagbladen gevolgd, totdat hij zijn beide vrienden uitnodigde een klein uitstapje naar de Franse lichtstad te maken.

Charles, zijn vriend maar al te goed kenkende, had slechts tegengeworpen, dat het toch waarlijk niet de beste tijd was om midden in de zomer naar Parijs te gaan. Doch Rafles had slechts geheimzinnig gelachen en de volgende dagen kwamen de drie mannen in de „Ville Lumière” aan.

— Ik vraag me werkelijk af, John, begon Charles, waarom je ons hier mee naar toe hebt genomen. De hitte is ondragelijk, en je doet nu al twee dagen niets anders dan alle kranten doorlezen. Zoek je soms een gemeubileerde kamer?

John Rafles vouwde langzaam de krant, waarin hij een half uurtje verdiept was geweest, in vieren, overhandigde deze aan zijn trouwe vriend, hem met de vinger een hoofdartikel aanwijzend, dat met grote vette koppen op de voorpagina stond afgedrukt.

Charles nam de krant zwijgend aan en begon het artikel te lezen.

ZEVENDE MYSTERIEUZE VERDWIJNING SEDERT TWEE WEKEN.

Monique de Brassard op brutale wijze ontvoerd — Politie staat voor de zoveelste maal voor een raadsel — Docteur Petri blijft onvindbaar.

Voor de zevende maal sedert twee weken heeft de geheimzinnige man, die zich docteur Petri noemt, zijn slag geslagen. Dit maal is het Monique de Brassard, de jonge en beeldschone vrouw van de bekende Parijse bankier.

Toen de kamerdienaar zijn jonge meesters gisterochtend om 8 uur kwam wekken trof hij het bed weliswaar beslapen, doch leeg aan. Op het hoofdkussen lag een witte enveloppe, die de man onmiddellijk naar Monsieur de Brassard bracht, die even te voren was gewekt.

De inhoud van het schrijven luidde: Zeer geachte Heer de Brassard,

Het spijt mij, U op dit vroege uur te moeten mededelen, dat ik mij genoodzaakt heb gevoeld, Uw allercharmantste

vrouw voor enige tijd uit de circulatie te moeten nemen. Haar gezondheid laat mijns inziens danig te wensen over en ik heb mij derhalve voorgenomen haar in observatie te nemen en haar, zodra haar gezondheid geheel zal zijn hersteld, bij Uw haard te laten terugkeren. Aangezien het Uw echtgenote natuurlijk aan niets mag ontbreken, zijn de kosten van deze observatie vrij hoog, althans hoger dan normaal en ik verzoek U dan ook mij een bedrag van 1.000.000 francs ter beschikking te stellen. Ongeveer een maand na voldoening van dit voor U toch luttel bedrag zal Uw echtgenote zich opnieuw bij U vervoegen.

Teneinde mij dit bedrag ter hand te stellen nodig ik U uit, overmorgen, Zaterdag, in Uw wagen en alléén naar Orleans te rijden, waar U op een boodschap van mij zult moeten wachten in Hotel „Les Arcades”, 14 Quai Cypierre, alwaar U uiterlijk om 22 uur aanwezig dient te zijn, terwijl het bovenomschreven bedrag zich in Uw bezit zal moeten bevinden.

Wellicht ten overvloede maak ik U er nog op attent, dat inmenging van politionele zijde de onmiddellijke dood van Uw echtgenote ten gevolge zal hebben. U moogt evenwel dit schrijven aan de politie en aan de pers laten lezen, teneinde mijn reputatie en naam ingang te doen vinden in die kringen waar dit voor mij van belang zou kunnen zijn.

Tot Zaterdag, mon cher Monsieur de Brassard, in Hotel „Les Arcades” ontvangt U verdere instructies.

Uw toegenegen,
Docteur Petri.

Het artikel vervolgde met een opsomming van hetgeen Monsieur de Brassard, de vertwijfelde echtgenoot had gedaan. Hij had zowel de politie als de pers in kennis gesteld van de ontvoering, doch eiste, dat elke politionele inmenging achterwege zou blijven uit angst zijn vrouw te moeten verliezen.

Gezien de machtige positie, die monsieur de Brassard in Franse financiële en regeringskringen beklede, had de politie, zij het met een groot misnoegen, aan zijn verzoek gehoor gegeven, hierdoor docteur

Petri beleefd uitnodigend zijn ontvoeringen en chantage lustig voort te zetten.

Charles vouwde de krant langzaam in elkaar, en gaf haar aan zijn vriend terug. Hij wist, dat docteur Petri maar weinig te vrezen had, mits zijn vriend John Rafles zich niet in deze aangelegenheid zou mengen. En dat was juist hetgeen hij vreesde. Hij had zo gehoopt nu werkelijk eens een tijdje rust te krijgen om zich aan zijn futiele liefhebberijen over te geven.

— En Charles, vroeg Rafles, toen hij zag dat zijn vriend het artikel had gelezen. Wat denk je daarvan?"

— Geldafpersing op een zeer beleefde wijze, was het antwoord.

— Maar dan toch een geldafpersing en gros. Dit is n.l. de zevende verdwijning in nog geen twee weken. En iedere keer ontving de betrokken echtgenoot een dergelijk beleefd briefje van de man die zich Docteur Petri noemt. En reeds zes keer werd een bedrag van 1.000.000 francs betaald zonder dat één echtgenote in kwestie terugkeerde.

— Maar Docteur Petri schrijft ook duidelijk, dat de vrouwen eerst een maand na de betaling zullen terugkeren, zo genaamd, na het beëindigen der kuur.

— En dat geloof jij?

— Ja maar John, riep Charles uit, wat zou die Docteur Petri dan met al die vrouwen moeten doen? Je wilt me toch niet doen geloven, dat hij een tweede Landru is?

— Ik weet het niet, Charles. Maar een ding is zeker, wij gaan docteur Petri met een bezoek vereren.

— Je doet net of je precies weet waar die man woont en of het een oude kennis van je is.

— Je hebt gelezen, dat Monsieur de Brassard het geld zal betalen. Hij moet daartoe naar Orleans komen en zijn intrek nemen in Hotel „Les Arcades”. Daar wordt hij natuurlijk opgebeld door Docteur Petri, die hem zal verzoeken naar de een of andere stille plek te komen, om het bedrag te overhandigen. Zo heeft het zich n.l. ook de vorige zes malen afgespeeld.

— En heeft de politie helemaal geen pogingen in het werk gesteld om docteur Petri tijdens het in ontvangst nemen van 't geld te arresteren.

— De echtgenoten waren daar ten strengste op tegen. Je moet niet vergeten dat het hier allen mensen betreft, die gemakkelijker een millioen uitgeven, dan die ober daar duizend francs. Het zijn allemaal schatrijke bankiers of zakenlui, die meer prijs stellen op het leven van hun jonge en knappe vrouwen dan op een millioen. Begrijp je?

— Het is me volkomen duidelijk. Maar ik vraag me alleen af, wat wij met die hele geschiedenis te maken hebben. Wil je trachten als een galante ridder de vrouwen te bevrijden en docteur Petri aan je zwaard te rijgen?

— Zo ongeveer, doch het voornaamste vergeet je.

— En dat is? vroeg Charles.

— Zeven millioen francs incasseren.

— Aha, lachte Charles nu. Dus dat is het hem.

— Dat is het hem, Charles. En, bovendien ben ik er helemaal niet zeker van, dat die docteur Petri na een maand die vrouwen werkelijk zal loslaten. Hij kan ze evengoed vermoorden, zo hij dit niet al reeds gedaan heeft.

— Jij neemt nu weer het uiterste.

— Een uiterste, evenwel dat zeer goed mogelijk is. En hoe meer ik er over nadenk, des te zekerder voel ik dat ik gelijk heb.

— En wat denk je nu te doen?

— Wij gaan Zaterdag naar Orleans. We nemen onze intrek in Hotel „Les Arcades” en wachten op de dingen die komen zullen.

— Wat ik me echter afvraag, begon Charles weer, is, op welke wijze die docteur Petri kans heeft gezien om mevrouw de Brassard zo maar zonder slag of stoot uit haar bed te lichten en haar het huis uit te brengen.

— Hoogstwaarschijnlijk heeft hij haar in de slaap met chloroform of zoiets bedwelmd en haar eenvoudig op zijn rug het huis uitgedragen. Tenslotte weet niemand beter dan wij hoe eenvoudig het is om een andersmans huis binnen te komen.

— Dat zou een oplossing kunnen zijn, alhoewel ik het nogal riskant vind.

— Ja Charles, maar zo is het met al dat soort werk. Ook het onze is nogal eens min of meer gevaarlijk geweest. In ieder geval hebben wij Zaterdag een voordeel, en wel, dat we geen last zullen hebben van de

politie. Ook Monsieur de Brassard wil geen politiehulp, zodat wij dus ongestoord ons werk kunnen doen. We zullen het plan in ons hotel wel nader uitwerken.

John Templar rekende af met de ober en de drie mannen verlieten het terras om in hun aan de kant van het trottoir geparkeerde wagen te stappen en naar hun hotel terug te keren.

**
*

Op het moment, dat de Grote Onbekende met zijn beide vrienden op het terras van Café „Thermometre” zat te praten had er in de kamer van Hoofd-Commissaris Flic van de Service Surêté een heel ander gesprek plaats. Hier zat inspecteur Corniaux met een enigszins bedremmeld gezicht zijn chef aan te horen, die een stortvloed van verwijten op het kale hoofd van zijn ondergeschikte deed neerkomen.

— Het is meer dan schande, inspecteur, dat wij niets tegen die Docteur Pétri kunnen ondernemen. Dit is nu al het zevende geval van „woman-napping” en we wachten maar weer rustig op de achtste ontvoering. De pers begint te agiteren tegen de laksheid van de politie, zij insinueert allerlei veronderstellingen van een zekere verstandhouding tussen Docteur Pétri en de Surêté. De zes gedupeerde echtgenoten, die betaald hebben en nog steeds op de terugkeer van hun wederhelften zitten te wachten hebben een gezamenlijk onderhoud gehad met de Minister van Justitie. U moet niet vergeten, inspecteur, dat het niet de vrouw van Uw melkboer of Uw conciërge is, die ontvoerd werd. Het zijn allen vrouwen van bekende en vooraanstaande Parijzenaars die allen behoorlijk wat in de Ministeriële Melk hebben te brokkelen. En die melk is hard bezig zuur te worden, inspecteur. Dr. Berthod, president van het Tribunaal, Dr. Valrez, directeur-generaal van de Société Maritime Orientale, Professor Ruchez, hoogleeraar in de Spaanse taal aan de Sorbonne, de Heer Moucheron, Directeur van de Sonor Filmaatschappij, Graaf de Presle de Martignet, Ambassadeur te Londen, Dr. Covy, een der bekendste advocaten van Frankrijk en nu als zevende meneer de Brassard, directeur van de Banque du Libanon. Inspecteur, bij het horen van al deze namen, moest je geen oog meer dicht kunnen doen

alvorens die Docteur Pétri achter de tralies zit.

— Maar, Commissaris...

— Niets te maren, inspecteur, U bent niet actief genoeg. Waarom volgt U Zaterdag de Brassard niet als hij het geld gaat betalen? U hoeft hem er niet van op de hoogte te brengen, maar gaat hem achterna naar Orléans. En slaagt U niet binnen enkele dagen om die Pétri te arresteren dan telt Parijs heel binnenkort zeven weduwnaren meer en kunnen U en ik prentbriefkaarten gaan verkopen langs de Seine.

— Goed, Commissaris, ik zal hem Zaterdag volgen. Maar we lopen daarbij de kans, dat alle zeven vrouwen daardoor vermoord worden. Want de wijze waarop hij tewerk is gegaan geeft mij de overtuiging, dat we met een zeer geslepen intellectueel te doen hebben. Alléén al de opstelling van die beruchten brieven zijn voldoende om daarvan verzekerd te zijn.

— Er is nog nooit een boef geweest, inspecteur, die geen fouten gemaakt heeft. Ik ben al zo ver dat ik niet meer vertrouwd op Uw intellect en Uw scherpzinnigheid, maar uitsluitend op een fout van de tegenpartij.

Hiermede gaf de Commissaris te kennen, dat het onderhoud afgelopen was en de inspecteur verliet met een zwaar gemoed de kamer.

**
*

Monsieur de Brassard was een jong, rijk Parijs bankier, die al zijn vrije tijd besteedde aan het voeren van besprekingen en het lezen van vakliteratuur. Geen wonder dus, dat hij zo goed als geen begrip had van criminologie, noch voldoende fantasie om te weten, dat er individuen bestonden, die zich langs uiterst geraffineerde wegen ophielden met dingen als ontvoeringen, afpersing, chantage en wat dies meer zij.

Nog altijd verliefd op zijn jonge, schone vrouw had hij dan ook onmiddellijk toegestemd in het betalen van het gevraagde bedrag en toen hij zich Zaterdagmiddag in zijn auto op weg begaf naar Orléans lag er op de achterbank in zijn wagen een zwart lederen actetas, die een bedrag van een miljoen francs aan bankbiljetten bevatte. Het was weliswaar een aanzienlijk bedrag,

doch het leven en welzijn van zijn vrouw zou hem een tienvoudig bedrag waard geweest zijn. In ieder geval zou hij Docteur Pétri straks vertellen, dat hij graag nog zo'n bedrag zou willen betalen op voorwaarde, dat hij zijn vrouw onmiddellijk mee terug kon nemen. En terwijl hij de voorsteden van Parijs achter zich liet liggen overdacht hij al datgene, wat Docteur Pétri straks uit zijn mond te horen zou krijgen.

Juist toen hij even voorbij Juvisy het Forêt de Seguinny voorbij reed, werd hij door een grote, donkerblauwe wagen ingehaald, die met een geweldige snelheid de afstand tussen de beide auto's steeds verkleinde. Toen deze wagen die van Monsieur de Brassard bereikt had, keek deze onwillekeurig uit het raampje en zeer tot zijn schrik bemerkte hij, dat de persoon naast de chauffeur een automatisch pistool op hem gericht had. De gewapende man maakte Monsieur de Brassard duidelijk het raampje te laten zakken en toen dit geschied was gelastte hij hem de wagen naar de kant van de weg te sturen en daar stil te houden. Onder de druk van de dreigende loop van het pistool gehoorzaamde hij en even later verscheen een lange man aan het portier, die hem zonder meer gelastte het geld te overhandigen. De man gaf de tas aan een kleinere persoon, die inmiddels achteruit de wagen gestapt was en richtte zich dan met een aangename stem tot Monsieur de Brassard.

— Mon chère Monsieur de Brassard, begon hij. Zoals U misschien wel of niet begrepen hebt ben ik niet Docteur Pétri.

— Wat zegt U?... Maar... antwoordde de Brassard hoogstverbaasd.

— Neen, ik ben niet Docteur Pétri. Het is mij dan ook niet zo zeer om het geld te doen alswel om het leven van Uw vrouw en dat van de andere zes vrouwen, die Docteur Pétri reeds eerder had ontvoerd.

— Maar wat wilt U dan in vredesnaam, raasde de Brassard, die deze plotselinge verwickeling niet kon verwerken.

— Ik neem het bedrag in dank aan voor de werkzaamheden, welke ik vrijwillig op mij genomen heb uit piëteitsgevoel voor de zeven ontvoerde vrouwen. Het ligt namelijk in mijn bedoeling Docteur Pétri te ontmaskeren en te trachten de zeven schone vrouwen weer bij hun vertwijfelde echtgenoten

terug te laten keren. De politie is daar blijkbaar niet toe in staat en ondanks het feit, dat U een millioen francs zoudt willen betalen heeft U mijns inziens Uw vrouw daarmee nog niet terug. Docteur Pétri lijkt mij iemand toe, die op een heel andere wijze aangepakt dient te worden dan de politie dit tot dusver gedaan heeft.

— Maar wie bent U dan in vredesnaam? riep Monsieur de Brassard uit.

— Mijn naam is... JOHN RAFLES...

— Wat... JOHN... RAFLES? schreeuwde de Fransman ongelovig.

— Inderdaad, Monsieur de Brassard. Uit Uw reactie merk ik, dat deze naam U niet geheel onbekend is en dat U mij min of meer uit diverse krantenberichten hebt leren kennen. U zult dan ook weten, dat ik geen normale misdadiger ben, doch dat ik mij ten doel heb gesteld zekere sociale en morele mistoestanden op eigen houtje en met eigen middelen uit de weg te ruimen. Ik ben hierdoor uiteraard meerdere malen met de politie in contact of liever in conflict gekomen, doch mijn doel werd tot nu altijd bereikt.

— En wat wilt U nu dat ik doe? vroeg de jonge bankier.

— U gaat terug naar Parijs en blijft de verdere dag evenals morgen in Uw woning aan de Avenue Kléber, antwoordde John Rafles.

— En wat gaat U doen? vroeg de Fransman.

— Ik? Ik ga naar Orléans en mij uitgeven tegenover Docteur Pétri als Monsieur de Brassard. U hoort nog van mij, mon chère. Au revoir.

En met deze woorden verdwenen John Rafles en zijn vriend Charles Houston weer in de wagen, die onmiddellijk met een vaart wegreed in de richting van Orléans.

— Heus, John, sprak Charles een ogenblik later tot zijn vriend. Ik vind wel, dat je een beetje te veel waagt, om je zo open en bloot als John Rafles voor te stellen. Je weet tenslotte nooit, wat die de Brassard nog eens zal vertellen.

— Mijn beste kerel, wat ben jij toch altijd zwaar op de hand. Jij kent me nu al zo lang. We hebben al menig opwindend en gevaarlijk avontuur achter ons liggen en steeds weer twijfel jij aan onze eigen capaciteiten.

— Neen, John, het gaat er niet om, dat ik aan jouw capaciteiten twijfel, maar ik acht het noodzakelijk of desnoods gewent om zo min mogelijk risico te nemen. Je weet hoe inspecteur Marlowe je ware identiteit te weten is gekomen. (1) Goed, je hebt het op een accoordje met hem kunnen gooien...

— En mocht hij een volgende keer weer bijzonder lastig beginnen te worden, dan zal er opnieuw een compromis getroffen dienen te worden, mijn beste Charles. A propos, James, je kunt wel wat langzamer rijden, want we hebben nog een zee van tijd.

— Uitstekend, Mylord, antwoordde de toegewijde James Parker, die onafscheidelijk aan de beide vrienden verbonden was en wiens aanhankelijkheid sterker was dan welke liefdesband ook.

De wagen verminderte de snelheid tot ongeveer zestig kilometer per uur en reed door het prachtige Ile de France in de richting van Orléans.

— Hoe denk je het nu aan te leggen, John? begon Charles weer.

— Dat is nogal eenvoudig, zou ik zeggen. We nemen onze intrek in Hotel „Les Arcades”, aan de Quai Cypierre. Tegen een uur of tien zal er wel een telefoontje komen voor Monsieur de Brassard. Vanaf het moment dat wij in Orléans aankomen, verlaten jullie beiden de wagen en rijdt ik alleen door naar het hotel. Jullie komen dan te voet of met een taxi, zoals je zelf wilt. Vanaf het ogenblik echter, dat wij onze hielen over de drempel van het hotel hebben gezet kennen wij elkander niet meer. Ieder contact, iedere onbeduidende blik van verstandhouding dient vermeden te worden. Het is n.l. heel goed mogelijk, dat er in het hotel een of meer spionnen aanwezig zijn. In ieder geval speculeer ik op het feit, dat docteur Pétri monsieur de Brassard niet van gezicht kent. Mocht dit evenwel wel het geval blijken te zijn, dan hoop ik, dat docteur Pétri zich zal bedienen van handlangers, opdat ik niet onmiddellijk in aanraking met hem zal behoeven te komen. Zoals ik dus zei, verwacht ik in het hotel een telefonische oproep van docteur Pétri, waarin mij verzocht wordt naar een bepaalde plaats te komen om het bedrag aan hem of aan een derde te overhandigen. Ik volg zijn instructies natuurlijk

(1) Zie nr. 5: De ontmaskering van John Raffles.

stipt op, doch pas er wel voor op, om hem de tas met het geld te geven. Ik kan nu natuurlijk twee dingen doen. Of ik geef hem de tas met het bankpapier wel, en tracht daarna hem te volgen. Of ik geef het geld niet, sla hem knock out of houdt hem in bedwang met mijn pistool teneinde hem een bekentenis te ontwringen. Het hangt natuurlijk geheel van de omstandigheden af hoe ik zal optreden.

— En moeten James en ik gelaten in het hotel op jouw terugkeer wachten? vroeg Charles.

— Inderdaad, beste Charles. Dat lijkt mij het beste. Mocht ik, laten we zeggen de volgende morgen niet zijn teruggekeerd, dan kun je waarschijnlijk gevoegelijk aannemen, dat ik mij geboeid zal bevinden temidden van zeven schone geboeide vrouwen, hetgeen mij de illusie zal geven dat ik mij in een Harem bevind.

— Het lijkt me anders geen lolletje om geboeid in de macht van die zogenaamde dokter te zijn.

— Ik heb ook helemaal niet beweerd dat ik dat doen zal. Het is slechts de meest pessimistische veronderstelling. Aangezien jij de dingen over het algemeen zwarter ziet dan ze in werkelijkheid zijn, wil ik tegenover jou niet al te veel blijk van optimisme tonen.

— Maar stel nu, dat je inderdaad niet terugkeert. Wat doen wij dan?

— Dat is nogal logisch, veronderstel ik. Datgene, wat jullie tot dusver nog altijd gedaan hebben. Jij en James komen mij opzoeken teneinde mij uit die Harem te bevrijden.

— Als je ons misschien dan van te voren op wilt geven, waar we je ongeveer zullen kunnen vinden, dan zal dat het zoeken aanzienlijk vereenvoudigen.

— Haha, beste Charles. Dat is nu juist datgene wat ik nog niet weet. Tenslotte moet ik iets aan jullie eigen initiatief overlaten. Indien ik nu wist waar die Harem was, dan hoefde ik niet eerst naar Hotel „Les Arcades” te gaan, om dat via een omweg te weten te komen.

Charles Houston verzonk in een diep gepeins, dat hem ongetwijfeld de ergste visioenen voor de geest toverde. James was als uit marmer gehouwen en reed onge-

stoord verder, zijn blikken op de onder hem wegglijdende weg gericht. In deze zwijgende toestand bereikten ze eindelijk Orléans, waar Charles en James de wagen verlieten en John Rafles, de grote onbekende achter het stuur plaats nam om zijn weg naar Hotel „Les Arcades” te vervolgen.

HOOFDSTUK II.

WAARIN CHARLES OP DE TOCHT ZIT EN JOHN RAFLES VAN DE BANK GLIJDT.

Alvorens afscheid van zijn beide vrienden te nemen, had John Rafles Charles er nog op gewezen, dat Docteur Pétri zich ongetwijfeld telefonisch met hem in verbinding zou stellen teneinde hem nieuwe instructies te geven. Aangezien hij het van belang achtte, dat Charles en James van deze nieuwe gegevens op de hoogte zouden zijn, ried hij Charles aan, hem in het hotel onopgemerkt gade te slaan. John zou zich daartoe in de hall van het hotel blijven ophouden, zodat hij gebruik zou moeten maken van de publieke telefooncel. Zodra nu John het gesprek beëindigd zou hebben, moest Charles zich in de cel begeven en hij zou daar in het telefoonboek een briefje aantreffen, waarop de inhoud van het telefoongesprek in telegramstijl zou zijn opgeschreven. Ongeveer een twintig minuten nadat de Grote Onbekende zich in de lounge van het hotel had opgesteld kwamen zijn beide vrienden het hotel binnen en begaven zich naar de receptie om een kamer te bespreken. Zonder een enkele blik van verstandhouding liepen zij John Rafles voorbij en na de verschillende formaliteiten te hebben vervuld nestelden zij zich in een afgelegen hoekje van de hall.

Nog een kwartiertje later kwam een chasseur John vertellen, dat hij aan de telefoon verlangd werd, waarop hij zich naar de publieke telefooncel in de hoek van de lounge begaf, gevolgd door de blikken van zijn beide vrienden.

— Hallo, vroeg John terwijl hij zo veel

mogelijk trachtte de stem van Monsieur de Brassard te imiteren.

— Spreek ik met Monsieur de Brassard? vroeg dan een fluwelen stem.

— Daar spreekt U mee, luidde het antwoord.

— U spreekt met Docteur Pétri; zoals U wel begrepen zult hebben, monsieur de Brassard, kan ik mij niet permitteren mij naar Hotel „Les Arcades” te begeven en ik verzoek U dan ook, mijn navolgende instructies stipt op te willen volgen. U hebt natuurlijk het... eh... enfin U begrijpt 't wel... bij U, niet waar.

— Inderdaad, docteur Pétri, anders had het geen nut gehad hierheen te komen. Maar weest U kort als ik U verzoeken mag.

— Juist, monsieur de Brassard, tijd is geld niet waar. Ook voor mij. Om kort te gaan, U begeeft zich zo dadelijk op weg met Uw wagen en rijdt de weg op naar Tours. De afstand naar Tours is ongeveer zeventig kilometer en U kunt dit dus makkelijk in een uurtje rijden. Wanneer U Tours gepasseerd bent rijdt U door naar Angers, ongeveer een gelijke afstand, waarvoor U dus ook een uurtje nodig zult hebben. Het is nu kwart voor tien, zodat U dus uiterlijk half één Angers gepasseerd zult kunnen zijn. Wanneer U deze stad verlaat moet U de rechter koplamp van Uw wagen uitdoen, zodat dus alleen de linker blijft branden. Dit zal een soort herkenningsteken zijn, waardoor mijn assistenten in staat zullen zijn U tussen Angers en Serrant op te vangen. Zij zullen U door een lichtsignaal laten stoppen. De rest gaat vanzelf. Adieu, Monsieur de Brassard. Ik zal de groeten overbrengen aan Uw vrouw.

De verbinding werd verbroken en nadat John de hoorn aan de haak had gehangen schreef hij in korte bewoordingen de verdere instructies van Dr. Pétri op een bloc-note-velletje, dat hij tussen de bladen van het telefoonboek schoof, waarna hij rustig de cel verliet. Nog geen minuut later, juist toen John zich naar zijn kamer begaf om de actetas van monsieur de Brassard te halen, begaf Charles Houston zich naar de cel en was even later op de hoogte van de verdere gebeurtenissen, waar het zijn vriend betrof.

Terwijl John Rafles nog op zijn kamer was, hadden Charles en James het hotel al

weer verlaten en zich in looppas naar de Rue St. Cathérine begeven waar zij in een druk gesprek gewikkeld raakten met de houder van een garage, van wie zij een auto trachtten te huren. De man was daartoe niet zo gauw te vinden en eerst nadat Charles hem een stapeltje bankbiljetten als cautie in de hand had gedrukt, stond de garagehouder een vier persoons wagen af. Hiermede begaven zij zich onmiddellijk op weg naar Angers teneinde een zo'n groot mogelijke voorsprong te behalen op hun vriend, de Grote Onbekende.

Deze haastte zich niet in het minst, pakte op zijn gemak zijn weinige bagage bijeen, die bestond uit de zwart lederen actetas met het geld en een kleine citybag, die voorzien was van enkele zeer belangrijke instrumenten en voorwerpen, die de Grote Onbekende nu eenmaal op zijn diverse reizen vergezelden.

Dan verliet hij kalm het hotel, stapte in de voor de deur geparkeerde auto en reed met een gemoedelijk gangetje de stad door. Uiteraard wist hij niet wat zijn beide vrienden van plan waren en hij kon zelfs niet gissen, dat deze inmiddels een dertig kilometer voorsprong hadden weten te bereiken.

Inmiddels was het Hotel „Les Arcades” dus weer verlaten door de drie onafscheidelijke vrienden en was er nog slechts één man, die op een zekere wijze eveneens met de zaak waarbij John Rafles en zijn mannen betrokken waren, in verbinding stond. Deze man zat in een diepe fauteuil van het Hotel „Les Arcades” naar zijn platvoeten te staren, en iedere persoon, die door de zware draaideuren naar binnen of naar buiten ging, nauwkeurig opnemend. Zo zat hij daar tot ruim twaalf uur zonder dat hij de gezochte persoon het hotel had zien binnemen of verlaten. Deze man was niemand minder dan inspecteur Corniaux, die zich op eigen gelegenheid naar Orléans had begeven, en die nu sedert zijn aankomst aldaar om ongeveer 4 uur in de namiddag de zware draaideur al minstens vijfhonderd maal in het rond had zien draaien zonder evenwel Monsieur de Brassard te mogen aanschouwen. Dit is voor onze lezers natuurlijk niet verwonderlijk, want Monsieur de Brassard was inmiddels in zijn woning aan de Avenue Kléber teruggekeerd en

doodde de tijd met het luisteren naar het tikken van de ouderwetse antieke pendule, die op een hoge gebeeldhouwde schoorsteenmantel stond.

**

Het had net twaalf uur geslagen toen Charles en James de laatste huizen van Angers achter zich lieten en James de wagen tot stilstand bracht. Hij stapte uit, liep naar voren en begon enkele kleine wijzigingen aan te brengen aan de verlichting, zodat even later, toen de wagen weer wegreed, alleen nog maar de linker koplamp brandde terwijl de rechter uitgedoofd was. Zij reden nu in een gematigd tempo in de richting van Serrant en ieder ogenblik verwachtten zij een man met een zwaaiende lantaarn op de weg te zien staan. Het duurde evenwel nog meer dan vijf minuten voordat Charles zijn vriend en chauffeur James zachtjes aanstootte en met zijn hoofd een beweging in de richting van de voor hem liggende weg maakte.

De reus liet een tevreden gegrom horen en verlaagde de snelheid van de wagen om deze vlak voor de man met de lantaarn te doen stoppen. Deze kwam vlug op het portier toe, schrok toen hij twee inzittenden zag en riep een collega, die zich in de berm van de weg schuilhield.

— Bent U monsieur de Brassard? vroeg de man met de lamp.

— Wie zegt U? antwoordde Charles met een sterk Engels accent.

— O, U bent buitenlanders, constateerde de man met de lamp, die plotseling iets vriendelijker scheen te worden.

— Yes, antwoordde Charles, wij zijn Engelsen.

— Oh, neemt U mij niet kwalijk heren. Maar ik heb mij vergist. In ieder geval brandt Uw rechter koplamp niet en dat zou U een bekeuring kunnen kosten.

— Die lamp is stuk en ik kan niet wachten tot die gerepareerd is. Goeden avond. James gaf gas en reed in ijlvart weg. Even voor de grote weg, die naar het Château de Serrant leidde, ongeveer 16 km ten Westen van Angers, draaide James de wagen in een klein laantje, doofde de nog resterende koplamp en de achterlichten en verliet met Charles de wagen. De afstand van hier tot

aan de plaats waar de beide mannen op John Rafles, of liever gezegd Monsieur de Brassard stonden te wachten bedroeg ongeveer 1200 meter en in looppas zouden zij deze afstand in ongeveer 10 minuten kunnen afleggen. Geheel speculerend op de behoorlijke voorsprong, die zij op hun vriend hadden weten te maken, liepen zij in een stevige pas de weg terug, die zij juist gekomen waren. Na enkele minuten hield Charles de getrouwe James staande en deelde hem mede, dat hij het beter achtte naar de wagen terug te keren.

— Ik loop door naar de plaats waar wij zo juist werden aangehouden en jij gaat terug naar de auto. Je draait de wagen en laat de motor lopen. Mocht er iets misgaan, dan kun je altijd starten en ons achterop rijden indien wij geen tijd hebben om te stoppen.

Het was duidelijk te zien, dat James zijn vriend niet gaarne alleen terug liet gaan, doch plichtsgetrouw maakte hij geen tegenwerpingen en keerde naar de auto terug, terwijl Charles snel de weg terug liep.

**

Toen John Rafles, de Grote Onbekende, het hotel „Les Arcades” verliet was het juist tien uur geweest en daar de af te leggen afstand ongeveer 120 km bedroeg en hij met zijn wagen deze afstand in ruim 1 uur zou kunnen afleggen liet hij de kilometerteller niet hoger dan 60 komen. Intuïtief voelde hij, dat hij noch door zijn beide vrienden, noch door iemand anders gevolgd werd, en toen hij eenmaal buiten Orléans gekomen door het achterraampje keek wist hij, dat zijn gevoel juist was.

Het was een mooie, warme avond en de schemering was langzaam ingevallen. De geur der bloeiende struiken drong door het geopende venster de wagen binnen en gaf John een gevoel van tevredenheid en geluk. Zijn hersens waren echter te druk bezig om zich daar lang rekenschap van te geven. Het voor hem liggende avontuur nam geheel zijn aandacht in beslag en toen hij Angers achter zich had laten liggen was het ontworpen plan tot in alle finesses uitgewerkt.

Hij liet de wagen stoppen, stapte uit en doofde de rechter koplamp om zich voor

zijn belagers herkenbaar te maken. Met een snelheid van hoogstens 40 kilometer per uur reed hij nu langs de prachtige bossen en tuinen, die zich links en rechts van de straatweg uitstrekten. Hier en daar werd het terrein even onderbroken door een oud kasteel, dat de loop der tijden op haar grauwe muren afgetekend droeg. Het gebied van de rivier de Loire was vol met zulke prachtige kastelen en het trok dan ook vooral in de zomer een groot aantal toeristen. Ondanks de vele vacatiegangers, die zich in dit jaargetijde in deze omgeving ophielden was het verkeer zeer rustig langs de weg en toen John ongeveer een 15 kilometer van Angers verwijderd was zag hij in de verte een klein lichtpuntje, dat regelmatig heen en weer slingerde. John Tamplar werd plotseling John Rafles: zijn kaken beten stevig op elkaar, zijn ogen vernauwden zich iets meer, het gladde, hoge voorhoofd werd plotseling doorgroefd door een diepe rimpel en terwijl hij de handen steviger om het stuur sloeg drukte hij langzaam de gaspedaal in om vlak voor de zwaaiende lamp te stoppen. Zijn linkerhand zakte langzaam naar zijn zak, doch op hetzelfde ogenblik stak de dreigende loop van een zware revolver door het portierraampje en een donker uiterlijk staarde hem grimmig aan.

— Laat dat pistool met rust, Monsieur de Brassard, en geef me de poet.

John Rafles liet zijn hand weer op het stuur hangen, en staarde de man een ogenblik glimlachend aan. Inmiddels had zich een tweede persoon met een even onguur uiterlijk bij de lampzwaaiër gevoegd, die nu, eveneens met een revolver gewapend, het achterportier opende en in de wagen stapte. John wilde zich half omdraaien om de bewegingen van deze laatste wat nauwkeuriger gade te slaan, doch kreeg hiertoe niet de kans door de dreigende revolver, die nu op zijn borst werd gedrukt.

Ik kan niet zeggen, dat de ontvangst bepaald... begon Rafles, doch zijn woorden werden plotseling afgebroken doordat de man, die de wagen in gestapt was, hem van achteren een in chloroform gedrenkte doek tegen neus en mond drukte, waardoor het spreken hem onmogelijk gemaakt werd. Op hetzelfde ogenblik drukte de lampzwaaiër Johns linkerarm naar achteren waardoor

iedere tegenstand onmogelijk gemaakt werd, temeer daar hij zijn krachten zo snel voelde afnemen als hem dit nog nimmer te voren was overkomen. Binnen enkele seconden hing zijn lichaam dan ook slap tegen de lederen kussen van de wagen en waren de beide handlangers van Dr. Pétri met de lederen actetas verdwenen.

Toen Charles Houston ongeveer tien minuten gelopen had zag hij heel in de verte een auto aankomen met één koplamp op. Op hetzelfde ogenblik ontdekte hij een klein zwaaiend lichtje, hetzelfde dat hem kort geleden eveneens had doen stoppen. Hij versnelde zijn pas, zette het zelfs op een lopen, doch hij vreesde net iets te laat te komen, daar de afstand nog een paar honderd meter bedroeg. Toen hij de wagen van John op ongeveer honderd meter genaderd was, zag hij plotseling twee mannen uit de schaduw van de auto te voorschijn komen en zich snel verwijderen in een klein zijlaantje, dat rechts van de weg het bos in liep. Charles versnelde zijn pas nog meer en juist toen hij bij het laantje aankwam, werd hij verblind door een sterk zoeklicht, en een grote donkere wagen kwam op hem afgereden. Hij sprong bliksemsnel in de berm van de weg en de wagen draaide de straatweg op. Het was alles vliegensvlug geschied, doch niet vlug genoeg om Charles te beletten het nummer van de auto in zich op te nemen. LR. 44856... LR. 44856 herhaalde hij, terwijl hij snel op de wagen van zijn vriend toeliep. Toen hij het portier openrukte kwam hem een scherpe chloroformlucht tegemoet en zonder zich om zijn bewuste-loze vriend te bekommeren schoof hij het levenloze lichaam opzij, nam zelf achter het stuur plaats, doofde alle lichten en reed in een duivelse vaart weg, in de richting, waar de wagen met de boeven was verdwenen. Heel in de verte zag hij het kleine rode achterlichtje en hij drukte de gaspedaal helemaal in teneinde de achterstand zo snel mogelijk te doen verminderen.

Een kilometer verder echter minderde hij vaart, stopte slechts een onderdeel van een seconde, stak zijn hoofd door het raampje en schreeuwde:

— James... James!!!

Hij hoorde de motor van hun gehuurde

wagen op gang komen en reed onmiddellijk weer door, de boeven achterna. John Rafles was als dood. Hij haalde zwaar adem en hing slap tegen zijn vriend aan, die al zijn aandacht concentreerde op de voor hem rijdende auto. Aangezien de grote Sedan een geweldige snelheid kon ontwikkelen, viel het niet bijzonder moeilijk de afstand tussen beide wagens regelmatig te verkleinen en Charles zag dan ook met genoegen, dat hij heel langzaam maar zeker begon in te lopen. Door het achterraampje ontdekte hij de auto met James, die al het mogelijke deed om de Sedan bij te houden. Het was maar een huurauto en de motor had niet meer die capaciteit als een nieuwe wagen, zoals de Sedan er een was. Doch James was taai en aanhoudend. Hij had zijn beide voeten op de gaspedaal gedrukt en probeerde de uiterste snelheid eruit te krijgen door gelijk een jockey bepaalde bewegingen met het bovenlijf te maken, die een paard zouden hebben kunnen aansporen. En het scheen werkelijk te helpen want de afstand tussen Charles en James bleef constant.

De boeven lagen nu nog ongeveer tweehonderd meter voor toen er plotseling een schot klonk en Charles uit de voor hem rijdende wagen een klein rood vlammetje zag spuiten.

— Alle duivels nog aan toe, vloekte hij, ze hebben ons ontdekt. John, laat je op de grond zakken. En hoewel hij goed wist, dat John voorlopig geen gevolg zou kunnen geven aan dergelijke bevelen, zat hij toch onstuimig tegen zijn gechloroformeerde vriend te sputteren, dat deze zo gruwelijk eigenwijs was om rustig op een kogel te zitten wachten.

— Laat je dan zakken, John. Er wordt geschoten. En terwijl hij deze woorden sprak duwde hij met geweld het reusachtige lichaam van zijn vriend opzij, zodat dit tegen het portier aan kwam te hangen, waardoor het hoofd juist achter het dashboard schuif ging.

Weer klonk er een schot en flitste er een klein vlammetje op. Charles bukte nog net zijn hoofd en toen werd de gehele vooruit versplinterd. Hierdoor was Charles enigszins de kluts kwijt geraakt, terwijl hij zijn vaart aanzienlijk had moeten verminderen aangezien hij enkele seconden blind moest

rijden, daar ook zijn hoofd op dat moment schuil ging achter het dashboard. Toen hij weer opkeek, en zijn adem bijna ontnomen werd door de sterke luchtstroom, die door de stukgeschoten voorruit naar binnen joeg, ontdekte hij met woede, dat de achtervolgde auto minstens 300 meter was uitgelopen, terwijl James hem nu vlak op de hielen zat. Ongetwijfeld had James een en ander bemerkt en trachtte nu naast de Sedan te komen. Charles wilde echter de boeven niet laten ontsnappen en drukte opnieuw geheel de gaspedaal in, zodat de wagen als een raket vooruit schoot, ogen, neus en mond bijna geheel gesloten houdend teneinde te voorkomen, dat de geweldige luchtdruk, waaraan hij thans bloot gesteld was hem zou doen stikken.

Om af en toe toch adem te halen keerde hij zijn hoofd regelmatig een halve slag om en bemerkte hierbij tevens, dat James hem niet had kunnen bijhouden en ongeveer zes à zeven honderd meter achter lag. De Sedan was echter behoorlijk opgeschoten en zat de boeven op de hielen.

Ze hadden inmiddels Ancenis bereikt en waren hierdoor verplicht de snelheid aanzienlijk te verminderen. Charles hoopte maar dat James hun nu in de stad niet uit het oog zou verliezen, temeer daar hij hier de kans zou krijgen de grote achterstand onmiddellijk in te lopen. En juist toen hij de kerk passeerde zag hij James om de hoek schuiven, die alle pogingen in het werk stelde om zich niet te laten afschudden. De laatste huizen van Ancenis vlogen al weer voorbij en voort ging het in de richting van Nantes aan de monding van de Loire.

John was inmiddels geheel van de bank afgegleden door het draaien en slingeren van de wagen, zodat Charles af en toe de gelegenheid nam om zijn hoofd wat dieper achter het dashboard te doen verdwijnen teneinde adem te halen, hetgeen hem opnieuw bemoeilijkt werd nu ze weer op de buitenweg waren aangekomen.

De afstand tussen Charles en de beide boeven bedroeg nog hoogstens vijftig meter, en toen hij zijn revolver over het stuur legde teneinde een welgemikt schot op de banden der ontvluchtende auto af te vuren zag hij weer dat verraderlijke vlammetje, een schot

en de Sedan begon gevaarlijk te slingeren en kwam uiteindelijk in een droge greppel aan de kant van de weg terecht. Gelukkig had Charles even te voren de snelheid iets verminderd om beter te mikken, waardoor hij nu sneller kon remmen en voorkomen werd, dat de auto geheel werd vernield. Hij klom snel uit zijn benarde positie, onderzocht de banden en ontdekte, dat de rechter voorband door een welgemikt schot buiten werking was gesteld. Op dat ogenblik kwam ook James aangereden, die de toestand onmiddellijk overzien had. Samen pakte ze John beet en droegen hem naar de huurauto, terwijl Charles de kleine citybag van John onder de arm droeg.

Hoewel de achtervolging inmiddels alle aantrekkelijkheid had verloren door de grote voorsprong die de boeven hadden gekregen als gevolg van dit ongeval, wilde James niet van ophouden horen en met nieuwe moed werd de achtervolging voortgezet. Zoals Charles echter al gedacht had bleek het inderdaad onbegonnen werk te zijn. De boeven waren dusdanig uitgelopen, dat het zelfs met de Sedan niet gemakkelijk geweest zou zijn om de vijandelijke wagen nog voor Nantes in te halen.

— Het heeft geen nut, James, zei Charles, terwijl hij een sigaret opstak. Ze zijn ontsnapt en ik stel voor dat we doorrijden naar Nantes, en daar de nacht doorbrengen. We kunnen dan morgen eerst zien wat er van de Sedan overgebleven is.

— Het gaat me echter aan het hart, dat we het geboefte moeten laten gaan, mijnheer. Wat is er met Mylord gebeurd?

— Ik heb nog geen gelegenheid gehad hem te onderzoeken, maar ik geloof dat hij alleen maar door chloroform bedwelmd is.

— Dat is iets, dat Mylord en ook wij niet spoedig zullen vergeten, mijnheer. Dit is nu de tweede keer, dat Mylord buiten gevecht werd gesteld.

— Ja, dat is zo, James. En ik kan je wel zeggen, dat het me werkelijk verwonderd, dat het nu gebeurd is. We hebben toch waarlijk wel opwindender avonturen beleefd, waarbij John Rafles altijd ongedeerd bleef. Maar geloof me, James, we zullen ons wreken.

— Dat zal het grootste plezier voor me zijn, mijnheer.

En terwijl ze in een kalm tempo naar Nantes reden smeedden de beide mannen de grootste plannen voor een bloedwraak, die echter niet lang op zich zou laten wachten.

HOOFDSTUK III.

WAARIN JOHN RAFLES ZIJN SLAAP UIT HEEFT EN EEN VERPLEEGSTER BLOOST.

Toen de beide vrienden met de bewuste-loze John Rafles in Nantes aankwamen was de nacht reeds een behoorlijk eind gevorderd, waardoor het niet zo eenvoudig was een geschikt hotel te vinden. Te meer daar Charles en James nog nimmer in Nantes geweest waren, en John Rafles, de enige die zo ongeveer alle steden van Frankrijk met zijn bezoek vereerd had, nog steeds in een verdovende slaap gezonken was. Na enig heen en weer gepraat gelukte het hen eindelijk de portier van Hotel Terminus te overreden en toestemming te krijgen op dit vroege uur, het was inmiddels drie uur geworden, het hotel te betreden, onder voorwendsel, dat hun vriend onderweg een beroerte had gekregen en zo spoedig mogelijk tussen de dekens geplaatst diende te worden.

Alhoewel de verdoving niet bepaald zwaar was geweest, waren Charles en James toch ruim een uur bezig om de levensgeesten van hun vriend te doen terugkeren. Deze opende slaperig de ogen, keek enige tijd wezenloos om zich heen, terwijl hij vergeefs trachtte met zijn tong de droge lippen te bevochtigen.

Met behulp van een straffe whisky, die James altijd in een platte karaf bij zich droeg, nam John Rafles langzamerhand weer een normale houding aan en begon onmiddellijk zijn vrienden uit te horen over al datgene, wat er gebeurd was sedert hij zich zo kinderachtig buiten gevecht had laten stellen.

— Zoals je nog niet weet, verlieten wij onmiddellijk nadat wij het briefje in de telefooncel hadden gelezen, het hotel en slaag-

den erin in de Rue St. Cathérine een auto te huren, dezelfde wagen waarmede wij je hier hebben gebracht. Uit het briefje hadden wij geleerd hoe jij moest handelen en ik had het plan opgevat er achter te komen waar de boef of de boeven jou op zouden wachten. Wij reden in een ijzelingwekkende vaart naar Angers en even buiten de stad schakelde James de rechter koplamp uit. Ongeveer tien minuten nadat wij ons weer op weg hadden begeven, werden we door het bewuste lampzwaaien tot stilstand gebracht en een der boeven vroeg mij of ik Monsieur de Brassard was. Ik vertelde hem met een Engels accent dat dit niet zo was, hetgeen hij al wel begrepen zal hebben aangezien wij met zijn tweeën in de auto zaten. Ik reed dus door, doch wist nu in ieder geval waar de boeven jou op stonden te wachten. Ruim een kilometer verder liet ik James de wagen stoppen, ik stapte uit en begon de weg terug te lopen, terwijl James in de wagen achterbleef.

Ik was de plek waar de lampzwaaijer stond tot ongeveer 300 meter genaderd toen ik je aan zag komen. De rest weet je zelf. Je werd met chloroform buiten westen gemaakt en de boeven namen je tas mee, en verdwenen in hun wachtende auto, echter... niet nadat ik hun nummer had opgenomen...

— Wat? riep John verbaasd, terwijl hij zich enigszins uit zijn hangende houding trachtte op te richten. Je hebt het nummer kunnen noteren? Maar dat is werkelijk buitengewoon. Het is natuurlijk mogelijk dat het een valse nummerplaat geweest is, doch het lijkt me erg onwaarschijnlijk.

— Ja, antwoordde Charles, ik weet het zelfs nog uit mijn hoofd... het was LR. 44856... en ik geloof niet, dat we er veel moeite mee zullen hebben om na te gaan aan wie de wagen behoort.

— In ieder geval zal ik me daar morgenochtend onmiddellijk mee belasten, geuwend John, terwijl hij een sigaret opstak. Maar ga verder, Charles, want sedert mijn ontslapen en mijn ontwaken in deze kamer heb ik ongeveer een vijftig kilometer afgelegd en ik zou gaarne weten hoe dat gegaan is.

— Nu dan, antwoordde zijn jongere vriend, ik ging onmiddellijk naar je auto toe en toen ik de deur opendeed wist ik al wat er gebeurd was, aangezien er een wal-

gelijke chloroformlucht in de wagen hing. Ik gunde me geen tijd om naar je te kijken en begon onmiddellijk de achtervolging. Na ruim een kilometer gereden te hebben, was ik op de plaats aangekomen, waar onze huurauto stond te wachten en terwijl ik even stopte schreeuwde ik James toe mij te volgen. Dit geschiedde direct en de achtervolging begon toen pas goed. Ik had niet veel moeite om de wagen in te halen, doch James begon steeds meer achter te raken. Op een gegeven ogenblik werd er op ons geschoten doch het schot trof geen doel. Jij zat naast me en teneinde te voorkomen dat je geraakt zou worden duwde ik je met je hoofd achter het dashboard, hetgeen gezien je tamelijke lengte, niet zo eenvoudig bleek te zijn. Kort daarna werd er weer geschoten en ditmaal verbrijzelde een kogel de gehele voorruit, waardoor ik danig op de tocht zat en het ademen mij praktisch onmogelijk gemaakt werd. Ik begon steeds meer op mijn achtervolgde vrienden te verliezen, waardoor James mij weer in kon halen, temeer daar we op dat ogenblik juist Ancenis hadden bereikt waar ieder langzamer moest rijden. James volgde mij op de hielen en ik de boeven. Doch zodra wij de stad hadden verlaten werd er weer op ons geschoten. Juist op het moment, dat ik mijn revolver aanlegde om op hun banden te schieten. Ditmaal troffen zij een van onze voorbanden, waardoor ik het stuur kwijt raakte en in een greppel terecht kwam. James stopte vlak achter mij, wij sjouwden jouw lichaam over en zagen toen wel, dat van een achtervolging niets meer zou komen, daar de huurauto geen behoorlijke snelheid kon ontwikkelen.

Zo zijn we dus maar op ons akkertje naar Nantes getuft, waar we na veel moeite in dit hotel een onderdak kregen.

— Is de wagen zwaar beschadigd, Charles, vroeg Rafles.

— Ik heb mij niet de tijd gegund mij daarvan te overtuigen, maar aangezien ik onmiddellijk de gaspedaal heb losgelaten, was mijn snelheid niet zo groot meer toen ik in de greppel terecht kwam. Ik neem aan dat hoogstens de spatborden behoorlijk ingedeukt zijn.

— Als dat alles is, loopt het wel los. En hebben jullie ook aan mijn citybag gedacht?

Als antwoord wees Charles naar de

fauteuil in de hoek van het vertrek, waar het kleine koffertje met zijn kostbare inhoud gelaten stond te wachten.

— Prachtig. Ik was al bang, dat de boeven dat ook meegenomen zouden hebben. In ieder geval lijkt het mij het beste, dat James morgenochtend, of liever straks, want het is inmiddels half vier geworden, onmiddellijk met jullie huurauto naar onze wagen terugrijdt. Het lijkt me beter, dat jij ook mee gaat Charles. Want indien onze Sedan nog rijden kan, dan kan James die naar hier brengen, terwijl jij met de huurauto terug kunt keren.

— En jij? vroeg Charles.

— Ik? antwoordde Rafles, ik ga achter nummer LR. 44856 aan.

— En tegen de tijd dat wij terugkomen, heb jij ontdekt aan wie de auto behoort en kunnen we met zijn drieën een bezoek aan dat heerschap gaan brengen.

— Dat kan ik nog niet met zekerheid zeggen, Charles. Het hangt namelijk helemaal af van de persoon aan wie de wagen toebehoort. Is het bijvoorbeeld de burgemeester van Nantes, dan lijkt het mij gewenst, dat ik eerst alleen een praatje met hem ga maken. Ik moet namelijk een manier trachten te vinden dat hij zich als Docteur Pétri bloot geeft, begrijp je?

Toen zijn vriend begrijpend knikte, stond Rafles op, en begon zich langzaam te ontkleden. De beide anderen begrepen, dat het bedtijd was geworden en begaven zich ieder naar hun eigen kamer. Een kwartiertje later was de rust in Hotel Terminus weergekeerd.

**

Het was John Rafles niet moeilijk gevallen te ontdekken dat de wagen Nr. LR 44856 toebehoorde aan Dr. Pjotr Rachinin, directeur van de Kliniek voor Vallende Ziekten in de Rue Gambetta. Deze wetenschap hadden hem overtuigd van zijn voorvoel, dat Dr. Pétri inderdaad een arts was en dat hij de gekidnapte vrouwen hoogstwaarschijnlijk voor medische experimenten zou gebruiken. Een maniak dus, die misschien de een of andere beestachtige uitvinding had gedaan om het leven met honderd jaar te verlengen of een man in een vrouw te herschepen en omgekeerd en zich voor zijn proefnemingen bediende van vrouwen, wier mannen gaarne bereid zouden

zijn een aanzienlijk losgeld te betalen, waarmee hij dan de onkosten van zijn experimenten kon dekken.

Waren de ontvoerde vrouwen werkelijk voor experimenten bestemd dan zou het geen wonder zijn, dat er enkelen aan zouden bezwijken en Rafles was dus overtuigender dan ooit, dat hier ieder uur kostbaarder was dan een heel levensjaar.

Met deze gedachten liep hij door de Rue de Strassbourg toen hij plotseling, als door een kogel getroffen, bleef staan. Vlak voor hem, aan de rand van het trottoir stond een donkere limousine en het nummer was... LR 44856.

Onmiddellijk herstelde hij zich, liep nonchalant de wagen voorbij, die voor een apotheek geparkeerd stond en terwijl hij voor de étalage van een boekwinkel bleef staan, hield hij de auto voortdurend in de gaten. Thans zou hij dus waarschijnlijk in de gelegenheid gesteld worden Dr. Pétri, alias Dr. Pjotr Rachinin in eigen persoon te ontmoeten. De man was ongetwijfeld een Rus, hoewel zijn stem door de telefoon daarvan niets had verraden. Zijn wachten werd spoedig beloond, want even later verliet een lange, magere man van middelbare leeftijd de apotheek en liep in de richting van de geparkeerde wagen. Onmiddellijk draaide Rafles zich om, liep de man achterop, en terwijl hij achter hem heen liep, sprak hij niet al te luid:

— Bonjour, Docteur Pétri!

De lange magere man keerde zich als door de bliksem getroffen om en staarde met loerende ogen naar het lachende gelaat van John Rafles.

— Pardon, had U het tegen mij? vroeg de aangesprokene.

— Het schijnt van wel, Docteur Pétri. Want toen ik U zo noemde keek U tenminste om met een schrik in Uw ogen alsof de beul van Parijs voor U stond.

— Maar mijn naam is Rachinin, Dr. Pjotr Rachinin, directeur van de Kliniek voor Vallende Ziekten in de Rue Gambetta. De naam... eh... die U noemde heb ik nooit eerder gehoord.

— Jammer, zeer jammer, Dr. Rachinin. Maar ik zou wel eens een kijkje in Uw kliniek willen nemen.

— En waarom als ik vragen mag? De

Rus had zich nu geheel hersteld van zijn eerste schrik en legde een zekere brutaliteit aan de dag.

— Omdat ik mij bijzonder veel voor klinieken interesseer, Dr. Rachinin.

— Mijn kliniek is echter geen museum, monsieur... eh...

— Rafles is mijn naam, John Rafles, antwoordde de Grote Onbekende.

— Raf... Rafles... John Rafles? stotterde de dokter, terwijl zijn ogen uit de kassen dreigden te puilen. DE John Rafles?

— DE John Rafles, U zeer zeker bekend. Doch laten wij niet hier op straat staan bekechten. Gaat U liever Uw wagen in en laten we daar verder praten.

Een bekend gebaar van John Rafles met zijn hand, die hij in zijn zak verborgen hield deed de Rus aan het bevel gehoor geven en toen beide mannen gezeten waren verzocht Rafles de dokter de wagen in beweging te zetten en hem naar de kliniek te rijden, waaraan zonder verdere tegenwerpingen voldaan werd.

Tijdens de rit overwoog John Rafles dat het enigszins gewaagd zou zijn alleen met Dr. Pétri de kliniek binnen te gaan, aangezien de Rus ongetwijfeld een lijfwacht met potige kerels bij de hand zou hebben, waardoor van een gesprek onder vier ogen hoogstwaarschijnlijk niets zou komen. Daarom zou het geen kwaad kunnen, wanneer hij zich met Charles en James in verbinding zou stellen teneinde hen van zijn onderneming op de hoogte te stellen. Daar zijn beide vrienden die morgen reeds om acht uur het hotel verlaten hadden om de Sedan te gaan ophalen, zouden zij thans na ongeveer 4 uur wel inmiddels zijn teruggekeerd. John Rafles besloot daartoe zijn vriend op te bellen en verzocht Dr. Pétri de wagen bij een op het trottoir staande telefooncel te stoppen.

Rafles verliet de wagen en stapte de cel in. In feite was dit enigszins onverantwoordelijk, want nauwelijks was hij achter de glazen deur verdwenen toen Dr. Pétri het portier dichtsloeg en in een razende vaart wegreed.

Rafles vond het niet nodig een achtervolging in te stellen, aangezien het adres van de kliniek hem bekend was en hij niet wilde

verzuimen zijn vrienden volledig in te lichten.

Charles en James waren inmiddels geruime tijd in het hotel teruggekeerd en begonnen zich reeds bezorgd te maken over het lange uitblijven van hun vriend. Daarom waren zij dan ook onmiddellijk bereid om met de grootste spoed naar de telefooncel te komen om de Grote Onbekende aldaar op te pikken, hetgeen binnen tien minuten geschied was. De afstand naar de kliniek was in een ommezien van tijd afgelegd en terwijl James in de wagen op de hoek bleef wachten stapten John Rafles en Charles door het koperen hek de tuin in, die het oude gebouw, dat ogenschijnlijk als kliniek was ingericht, omgaf. Op het trekken aan de oude bel verscheen een jonge, knappe verpleegster, die de beide bezoekers vertelde, dat Dr. Rachanin juist was uitgegaan. De beide vrienden namen echter geen genoegen met dit antwoord en wilden van zelfsprekend meer weten.

— Het verwondert mij, begon Rafles, aangezien ik Dr. Rachanin nog geen half uur geleden gesproken heb en hij mij bij deze gelegenheid verzocht naar zijn kliniek te komen. U begrijpt dus dat wij enigszins verbaasd zijn nu te moeten horen, dat Dr. Rachanin uitgegaan is.

— Ja, antwoordde het verpleegstertje, terwijl zij lichtelijk bloosde. Dr. Rachanin kwam inderdaad een kwartier geleden thuis, doch vertrok even later weer met zijn beide assistenten.

— Maar U kunt mij ongetwijfeld vertellen waarheen zij vertrokken zijn, hield Rafles aan, terwijl Charles met twinkelende ogen het kleine verpleegstertje verslond.

— Dat zou ik niet kunnen, meneer. Hij is uitgegaan zonder te zeggen waarheen.

— En U heeft ook geen idee waarheen zij vertrokken zijn?

— Eh... neen... niet direct.

— Maar indirect wel, hield Rafles aan.

— Dat wil zeggen... eh... ik veronderstel, dat zij naar Pornichet zijn.

— Naar Pornichet? Is dat niet aan de kust even voorbij St. Nazaire?

— Inderdaad, meneer.

— En als U mij nu nog het doel van hun reis vertellen wilt, dan zal ik U niet langer lastig vallen... althans voorlopig niet.

— Het doel... eh... ja... Dokter gaat daar wel meer heen, ik geloof, dat hij daar een soort boot heeft, maar precies heeft hij mij nooit iets verteld.

— Ik dank U zeer voor de waardevolle inlichtingen, zuster. Au revoir.

En terwijl zij een verbaasde verpleegster achterlieten renden de beide mannen de stenen stoep af, de tuin door en verdwenen uit haar gezicht door het koperen hek.

— Denk je werkelijk, John, begon Charles, toen James de wagen op gang had gebracht, dat Docteur Pétri zal trachten er met een boot vandoor te gaan.

— Daar ben ik van overtuigd, Charles. Wat moet hij anders in Pornichet doen. Ik geloof niet dat hij na het aangename gesprek met mij lust zal voelen een zonnebad op het strand te nemen.

— Maar wat maakt je er zo zeker van, dat hij inderdaad naar Pornichet gegaan is? hield Charles aan.

— Zijn plotseling terugkeer in de kliniek, zijn overhaast vertrek in gezelschap van zijn beide assistenten, of handlangers zoals je wilt, en het feit, dat hij in Pornichet een soort boot heeft. Deze drie factoren en het gesprek dat ik met hem gevoerd heb daarbij gevoegd, geven mij de zekerheid, dat mijn voorgevoel op waarheid berust. En daarom, Charles, is het spoed geboden. James haal er uit wat er in zit. De afstand is ongeveer een kilometer of veertig.

Ik zal mijn best doen, Mylord. Maar deze huurauto is niet de Sedan en we zullen toch zeker drie kwartier nodig hebben. De neus van de Sedan is geheel in elkaar gedeukt, zodat wij daarmede niet op weg wilden gaan, al is er wel mee te rijden.

— Allright, James, doe je best. Ik geef je drie kwartier.

En de oude huurauto reed in een gematigd tempo de stad uit, langs de Loire op weg naar Pornichet, waar de ontknoping waarschijnlijk plaats zou vinden.

*Houdt U van spannende
en sensationele lectuur?*

Onze nieuwe uitgave
S P I O N N A G E
zal U zeer zeker bevallen!

Verschijnt 2 × per maand.

**WAARIN INSPECTEUR CORNIAUX
EEN HAND OPEET EN
CHARLES IN DISCUSSIE TREEDT
OMTRENT VROUWEN.**

Inspecteur Corniaux had in Hotel „Les Arcades” te Orléans een onrustige nacht gehad. Tegen één uur in de morgen had hij zich vertwijfeld ter ruste begeven en was in een stormachtige droom terechtgekomen, waarin een dokter met lange puntige nagels en een lange rode baard een vrouw aan stukken sneed met een scheermesje, terwijl hijzelf aan een tafelpoot was vastgebonden. Teneinde hem het spreken te beletten had de dokter hem een hand van de vrouw in de mond gestopt, die hij, om niet te stikken, aan het opeten was gegaan, er daarbij zorg voor dragend zich niet in de botjes te verslikken. Op het moment, dat de dokter met zijn snijwerk gereed was gekomen, begon hij ieder stuk in een doos te pakken en schreef er een adres op. De dozen, die minstens honderd in getal waren, werden vervolgens door een paard, dat zich op drie benen voortbewoog afgehaald en naar de post gebracht. Toen wendde de dokter zich tot hem en vroeg hoe het gesmaakt had en of hij zich niet in de botjes had verslikt. De chirurg trok Corniaux' kaken van elkaar en keek naar binnen, doch door het duistere licht kon hij niet voldoende zien en stak zijn hoofd in Corniaux' mond, daarna verdwenen schouders, armen, romp en benen, totdat de dokter zich in des inspecteurs maag bevond, waar hij met een klein schaar-tje gaatjes in de darmen begon te knippen.

Op dat moment werd Inspecteur Corniaux met een hevige maagkramp wakker en merkte, dat zijn beddelaken nat van het transpireren was. Hij vloekte een paar maal luid voor zich heen, constateerde dat de gehele vertoning maar een angstige nachtmerrie geweest was en begon zich ijverig te scheren. Tien minuten nadien stond hij in de telefooncel in de hall van het hotel en voerde een verkwikkelijk gesprek met zijn superieur, de sympathieke commissaris Flic van de Service Surêté. Deze maakte zijn ondergeschikte uit voor allerlei lelijkheden.

Hij had hem opgedragen Monsieur de Brasseur op de voet naar Orléans te volgen, en vertelde hem nu, dat genoemde heer ongeveer een uur na zijn vertrek in zijn woning aan de Avenue Kléber was teruggekeerd en de commissaris had opgebeld om deze te vertellen, dat hij even buiten Parijs door JOHN RAFLES was aangehouden en beroofd van de tas met geld. De verwensingen van de zijde der commissaris hielden nog enige tijd aan en toen inspecteur Corniaux eindelijk merkte dat de verbinding verbroken was, waggelde hij de cel uit, terug naar zijn kamer, waar hij zich misselijk op het bed wierp om de woordenstroom van zijn superieur op zich te laten inwerken.

Pornichet is een van de schitterendste badplaatsen aan de Atlantische Oceaankust. Op een afstand van 15 km van Saint Nazaire trekt het zomers iedere dag een stroom van vacatiegangers en dagjesmensen, die op het mulle zand en in het zilte water een ogenblik verpozing zoeken en hun gezichten ontvankelijk de frisse Oceaanwind toekeren.

Zo was het ook, toen de huurauto met de drie onafscheidelijken over de gezellige boulevard reed in de richting van het kleine haventje, dat een vrolijk aanzicht bood door de vele kleine zeil- en motor-bootjes, die lustig op de deining van de kleine golfjes op en neer wiegden.

Toen James de wagen langs de smalle kade reed en John aandachtig door zijn verrekijker zat te turen vergenoegde Charles zich in het bewonderen van zo veel jonge, knappe meisjes, die in short over de smalle steigertjes trippelden of met de bronzen benen in het water zaten te bengelen.

Plotseling gelastte Rafles James de wagen te doen stoppen.

— Ik geloof, dat we geluk hebben, jongens, sprak hij vergenoegd. Neem jij de kijker eens, Charles, en kijk naar dat witte jacht, dat het verst weg ligt aan een boei. Er gaat juist een klein motorbootje naar toe met drie mannen erin. Een er van is Dr. Pétri, alias Dr. Pjotr Rachinin. Zijn gezicht kun je weliswaar niet herkennen doch zijn lange gestalte verraadt hem.

Charles tuurde door de kijker in de aangeduide richting en ontwaarde inderdaad

een kleine snelle motorboot, die koers zette naar het hagelwitte jacht, dat op de rede aan een boei gemeerd lag.

— Ik zie wel wat jij ziet, John. Doch ik weet niet of het de gezochte personen zijn. In ieder geval wil je natuurlijk naar het jacht toe.

— Juist, Charles. Je verwondert me met de dag meer over je toenemende scherpzinnigheid. We zullen zo spoedig mogelijk een bootje zien te huren en met zijn drieën naar het jacht gaan. Hebben jullie mijn citybag meegenomen.

— Dat ligt achterin, onder de bank, Mylord, antwoordde James, die niet kon nalaten zijn patroon en vriend nog steeds met Mylord aan te spreken, hetgeen eigenlijk dateerde uit de dagen, dat John Rafles zich nog Lord William Aberdean plachtte te noemen.

— Prachtig, antwoordde de Grote Onbekende. We rijden dan zo snel mogelijk naar de andere kant van het haventje en zullen daar zien een boot te krijgen. We kunnen daar dan de auto als onderpand achterlaten.

De afstand naar de andere zijde van het haventje zou onder normale omstandigheden in vijf minuten afgelegd kunnen worden, doch de vele vacatiegangers en dagjesmensen hadden dusdanig beslag gelegd op de tamelijk smalle boulevard, dat zelfs James, die toch overigens een buitengewoon kundig chauffeur was, de grootste moeite had om de wagen tussen de half-naakte en gebronsde menigte door te loodsen, hetgeen zeer veel van zijn geduld eiste. Terwijl Rafles ononderbroken door zijn kijker naar het witte jacht zat te turen, liet Charles zijn begerige blikken de vrije loop en met een zeker welgevallen bekeek hij de ranke, vrij onbedekte vrouwenfiguurtjes, die in short of in pantalon op houten kleppers op de boulevard drentelden aan de arm van een vriend of vriendin.

Zijn grote toegenegenheid voor Ophelia kwam hierdoor niet in het minst in het gedrang en Rafles, die zo nu en dan eens een glimlachende blik in de richting van zijn jongere vriend wierp, constateerde bij Charles slechts een normale mannelijke eigenschap. Iedere doorsnee man tussen de twintig en de vijftig kijkt nu eenmaal graag

naar een jong, knap meisje, zonder dat dit voorafgegaan of gevolgd behoeft te worden door zekere wellustige en zinnelijke gevoelens.

Rafles als buitengewoon goed menskenner en psycholoog kon deze gevoelens volkomen begrijpen en billijken, alhoewel hij zichzelf gelukkig prees geen genoeg te scheppen in deze futiele bezigheden, zoals hij het plachtte te noemen.

Zeker, in zijn eigen leven was ook wel eens een vrouw geweest, doch bij de gedachte daaraan vertrok zijn mond zich in een bittere grijns, die Charles maar al te goed kende van de enkele keren, dat hun gesprek over een vrouw ging. Rafles kreeg dan een harde blik in zijn grijze ogen en op enigszins bitse wijze had hij steeds deze conversatie verbroken. Charles was dan altijd wel zo verstandig geweest er niet verder op in te gaan, uit vrees, dat dit thema bij zijn vriend onprettige en pijnlijke herinneringen zou opwekken.

— Mijn beste Charles, spotte Rafles, wat zou jouw leven er armzalig uitzien wanneer er geen vrouwen op de wereld waren.

— Hè? schrok Charles plotseling uit zijn droom op, terwijl hij lichtelijk bloosde.

— Ik zei, dat jouw leven er wel troosteloos uit moest zien indien er geen vrouwen op deze wereld waren.

— Nu, antwoordde de jonge man, ik geloof wel, John, dat ik dan niet de enige zou zijn. Omdat jij nu een gevoel hebt als een plank en dat het je niets kan schelen of je nu tegenover een boom staat of tegenover een lief, jong meisje, daarom hoeft iedereen nog niet van die tegen-natuurlijke eigenschappen te hebben. Jij ziet in iedere aardige vrouw een gevaarlijk individu die het uitsluitend op jouw ondergang heeft gemunt. Het is gewoonlijk absurd.

Rafles plooidde zijn lippen in een medelijdende glimlach en staaarde een ogenblik zwijgend naar zijn jongere vriend, die zijn blikken geen moment van de boulevard had afgewend.

— Wanneer er bij wijze van spreken geen vrouwen waren, Charles, dan zouden de mannen niet zo slecht zijn als nu. Maar dat kun jij toch nog niet begrijpen en ik twijfel er zelf aan of je het wel ooit zult kunnen.

Het gesprek was hiermede beëindigd en

terwijl James binnensmonds zat te schelden omdat hij slechts met een gemiddelde snelheid van 10 kilometer kon rijden had Rafles zijn kijker weer aan het oog gebracht en tuurde aandachtig naar het hagelwitte jacht, dat nog steeds rustig op en neer deinde op de kleine golfjes, en dat op het eerste gezicht geheel verlaten scheen te zijn. Hij wist evenwel maar al te goed, dat er minstens drie mannen aan boord moesten zijn, namelijk Dr. Pétri en zijn twee assistenten en het zou hem ten zeerste verwonderen indien hij bij een vluchtig onderzoek niet een zevental vrouwen zou vinden. Pas na ruim een kwartier gereden te hebben draaide de wagen de laatste bocht om en zette zijn tocht door de mensenmenigte moeizaam voort. Deze zijde van het haventje was nog veel drukker, omdat zich hier tientallen botenhuizen bevonden, die op lange steigers boven het blauwe water stonden en waar de honderden vacatiegangers alle mogelijke moeite in het werk stelden om een bootje te huren. De botenverhuurders in lange groezelige broeken en op blote voeten schudden slechts zwijgend het verbrande hoofd waaruit zonder moeite begrepen kon worden, dat alle boten reeds verhuurd waren, hetgeen vooral voor de dagjesmensen een teleurstelling was.

Rafles zag deze toneeltjes dan ook ernstig aan en vroeg zich af op welke wijze hij aan een bootje zou kunnen komen. Hij vertrouwde echter op zijn goed gevulde portefeuille bij de aanblik waarvan de een of andere botenverhuurder onmiddellijk het verschroei-de sigarettenpeukje uit zijn mond zou nemen en hem met gebruikelijke Franse hoffelijkheid en langdradigheid zou verklaren, dat de heren wel zijn eigen bootje zouden kunnen huren, alhoewel hij dit ongaarne deed.

Terwijl Rafles dit overdacht, had James de wagen tot stilstand gebracht en was reeds in gesprek met een oude zeerob, die verveeld naar de stuntelig uitgesproken Franse woorden stond te luisteren en waaruit hij wel begreep, dat de reus een bootje wilde huren. Rafles en Charles waren hem inmiddels te hulp gekomen om evenwel hetzelfde antwoord te horen te krijgen. Al gaf mijnheer vijfduizend francs dan nog kon hij niets doen. De boten waren allen op het water en zouden niet voor de avond terugkomen.

De drie mannen lieten de moed echter niet zakken en onvermoeid liepen zij steiger op en steiger af, om evenwel overal hetzelfde antwoord te krijgen. Na ongeveer twintig minuten keerden ze in een geprikkelde stemming naar de wagen terug waar Rafles onmiddellijk de kijker weer aan het oog bracht. Nauwelijks had hij zijn blik door de glazen geworpen toen hij een vloek smoorde en geërgerd naar de verschillende steigertjes keek, die een troosteloze aanblik boden met de lege botenhuizen.

— Petri is ons te vlug af geweest, jongens, sprak hij tussen zijn tanden tegen zijn beide vrienden, het jacht verlaat de haven.

En weer tuurde hij door zijn kijker naar het langzaam wegvarende jacht, dat feller dan ooit lag te schitteren in de scherpe zonnestralen.

— Hadden we nu maar ons vliegtuig of de duikboot hier, sir, antwoordde James, dan hadden we ze makkelijk kunnen volgen om op open zee met ze af te rekenen.

— Duikboot of geen duikboot, antwoordde Rafles, afrekenen doen we toch met ze. Vandaag is hij ons ontglipt maar de volgende keer zal hij dat genoeg niet smaken.

— Maar hoe wil je hem terugvinden als hij eenmaal met zijn jacht uit het gezicht is verdwenen? vroeg Charles niet begrijpend.

— Kijk eens, Charles, antwoordde de grote avonturier, Docteur Petri is er de man niet naar om met zijn jacht een pleziertochtje te gaan maken op de oceaan. Het ligt dan ook niet in het minst in zijn bedoeling naar Frankrijk terug te keren.

— Ja, antwoordde Charles nog steeds niet begrijpend, dat is het hem juist. Kwam hij maar wel naar Frankrijk terug. Nu kan hij koers zetten naar Afrika, naar Amerika, naar Engeland, naar... enfin noem maar op...

— Inderdaad, mijn beste Charles, sprak Rafles nu, terwijl hij de kijker weer aan het oog had gebracht. Ik zal je opnoemen waarheen hij vertrokken is. En ik zou me zeer sterk moeten vergissen indien ik geen gelijk had.

— Wil jij beweren, dat je uit de koers die het jacht neemt af kunt leiden waarheen de reis gaat? vroeg Charles ongelovig.

— Neen, niet uit de koers, Charles, maar wel uit iets anders.

— Wat ben je weer geheimzinnig. Altijd en eeuwig krijgen we van die nietzeggende antwoorden van je te horen. En dat duurt nu al meer dan tien jaar. Vertel liever duidelijk wat je bedoelt of wil je ons misschien laten merken hoe dom wij wel zijn?

— Ik wil geenszins speculeren op jullie intellect of domheid. Daarvan is hier helemaal geen sprake. Waarom ik echter diverse dingen eerder weet dan jullie komt alleen door het feit dat jullie je niet altijd reken-schap geven van hetgeen je ziet of hoort. Je hebt daarnet zelf door de kijker naar het jacht gekeken. Wanneer je dit goed gedaan zoudt hebben en ieder detail in je hersens had opgenomen, dan had je nu geweten waarheen Docteur Pétri hoogstwaarschijnlijk onderweg is.

— Je zegt hoogstwaarschijnlijk, probeerde Charles zijn vriend schaakmat te zetten, dus ben je er niet zo heel zeker van.

— Voor negentig procent zeker, Charles. En terwijl hij zijn blikken over het water liet glijden stak hij langzaam een sigaret op en blies de rook in de richting van het steeds kleiner wordende jacht.

— Op de achtersteven van het jacht staat de naam „ESPOZENDE” in stralende letters. En over het algemeen schrijft men de haven waar het schip thuishoort eronder en dit is ook bij de „ESPOZENDE” het geval. Onder de naam staat Funchal, de havenstad van het eiland Madeira, mijn beste Charles.

— En denk je werkelijk, John, dat hij daarheen is?

— Zoals ik reeds zei, Charles, ben ik er zo goed als zeker van.

— En gaan wij dus naar Madeira, concludeerde Charles.

De grote onbekende begon hartelijk te lachen en klopte zijn jongere vriend vertrouwelijk op de schouder.

— Charles, Charles, sprak hij dan, ik heb je reeds eerder gezegd, dat je me met de dag verbaasder doet staan over je toenemende intelligentie. Ik ben er van overtuigd, dat er van jou nog wel eens iets goeds terecht komt.

Charles keek zijn vriend met een verwijtende blik aan en achtte het schijnbaar niet noodzakelijk een antwoord te geven. Toch kon hij zijn nieuwsgierigheid moeilijk bedwingen en hij vroeg dan ook hoe lang de

reis naar Madeira met het jacht zou kunnen duren.

— Ik schat dat de „ESPOZENDE” over een dag of zes de haven van Funchal binnen zal lopen. Doch het is in ieder geval zaak, dat wij er eerder zijn, want hoewel ik er wel zo goed als zeker van ben, dat ze op weg naar Madeira gaan is toch de kans niet geheel uitgesloten, dat ze een andere haven zullen binnenlopen dan Funchal en waar hun aankomst minder opzien zal verwekken. Aan de Zuidkust van het eiland waar Funchal aan gelegen is heb je nog een viertal havenstadjes, terwijl je aan de Oostkust Santa Cruz en Machico hebt. En niet te vergeten Sao Vicente aan de noordkust. En hoe meer ik er over nadenk des te sterker krijg ik de indruk, dat Pétri er de voorkeur aan zal geven de haven van Sao Vicente binnen te lopen, want vandaaruit leidt een autoweg dwars door het eiland naar de Zuidkust. Deze weg die door de Encumiada pas loopt is de enige verbinding tussen de Noord en de Zuidkust. Bij een eventuele vlucht is het dus gewenst in de buurt van deze weg te blijven.

— Jij wilt dus naar Sao Vicente gaan en het jacht daar opwachten? vroeg Charles.

— Dat heb ik niet precies gezegd, Charles. Het ligt in mijn bedoeling om de „ESPOZENDE” op zee op te vangen teneinde uit de koers af te leiden naar welke haven de reis voert.

— Maar wie zegt jou, hield Charles aan, dat Dr. Pétri inderdaad een haven binnen zal lopen? Hij kan op duizend en een plaatsen op het eiland aan land gaan, hetgeen mijns inziens veel meer voor de hand ligt, aangezien zijn aankomst dan in het geheel onopgemerkt zal blijven.

— Je hebt inderdaad gelijk, antwoordde Rafles, en daarom ook wil ik hem op zee opvangen. Ik had reeds aan die mogelijkheid gedacht.

— En hoe dacht je hem op zee op te vangen? Wil je in een motorbootje het eiland in het rond varen?

— Niet precies, Charles. Maar je kent Colonel Miguel Terceira, waarmede wij tijdens onze diensttijd bij de Geheime Dienst in contact zijn gekomen. Nu dan, vervolgde Rafles nadat zijn vriend instemmend had geknikt, deze Colonel Terceira woont op

Madeira en wel in Ponto do Sol, een haven-
tje aan de Zuidkust. Ik weet, dat hij inder-
tijd een sportvliegtuig bezat en wij zouden
zonder veel moeilijkheden zijn toestemming
krijgen om er zogenaamd een klein plezier-
tochtje mee te maken.

— En indien hij zijn sportvliegtuig nu niet
meer heeft? ging Charles door met zijn on-
telbare bezwaren.

— Dan zal hij als hooggeplaatst officier
van de Portugese luchtmacht wel in staat
zijn ons een vliegtuig te verschaffen, tegen
betaling natuurlijk. En wanneer jij nu ein-
delijk klaar bent met je duizend en een be-
zwaren dan kunnen we instappen en het
voorbeeld van Docteur Pétri volgen door
Porchinet te verlaten en zo spoedig moge-
lijk naar Madeira te vertrekken. Zonder
verder een woord te spreken stapten de
mannen in en nadat James de wagen voor-
zichtig had gedraaid begon de moeizame
terugreis over de overbevolkte boulevard
van Pornichet naar Nantes.

Onmiddellijk nadat Docteur Pétri en zijn
twee assistenten aan boord waren gekomen
van de „ESPOZENDE” kreeg het aan-
boord verkerende personeel de instructie de
haven van Pornichet dadelijk te verlaten en
koers te zetten naar het Zuiden. De dokter
begaf zich, nog steeds gevolgd door zijn
beide trawanten, naar een luxueus ingerich-
te hut, waar hij opgewacht werd door twee
mannen en een jonge vrouw van omstreeks
25 jaar. De aanwezigen schenen enigszins
verbaasd te zijn hun patroon op dit uur van
de dag en met zijn gehele gevolg te zien ver-
schijnen, doch de Rus gaf hen geen gelegen-
heid hun verwondering onder woorden te
brengen.

— Binnen tien minuten vertrekken wij,
sprak hij tot zijn auditorium. Wij zijn ont-
dekt en ik kon nog maar nauwelijks met
Ducro en Pantin ontsnappen.

— Is de politie in de kliniek..., wilde de
jonge vrouw weten.

— Ach wat, antwoordde de dokter met
een handgebaar, de politie zouden mijn
identiteit nimmer ontdekt hebben. Daarvoor
is dat soort mensen te stompzinig. Neen,
het was iemand anders, die mij danig in de
wielen heeft gereden, maar ik kan jullie de
verzekering geven dat ik met hem zal af-

rekenen, zodra wij de vrouwen — en bij dit
woord maakte hij met het hoofd een gebaar
in de richting van een aangrenzend ver-
trek — in veiligheid hebben gebracht.

— Maar wat is er dan in 's hemelsnaam
precies gebeurd, wilde het meisje weten.

— Dat zal ik jullie wel eens vertellen
wanneer we eenmaal veilig en wel op de
Oceaan zitten. Ik heb momenteel belang-
rijkere dingen te doen. De Rus nam plaats
aan een klein tafeltje en haalde een notitie-
boekje uit de zak waarin hij enkele minuten
aandachtig zat te lezen. Dan vervolgde hij:

— Nu wij toch enige dagen op zee zullen
blijven wil ik voor alles de vrouwen tot be-
wustzijn brengen en de reacties van mijn
injecties nauwkeurig waarnemen. Liline —
en hierbij wendde hij zich tot de jonge
vrouw — is er niets bijzonders geweest?
Hebben zich geen koortsverschijnselen voor-
gedaan en hoe was de hartslag?

— Zij zijn nu precies achttien uur buiten
kennis en ieder uur heb ik temperatuur,
hartslag, bloeddruk en ademhaling gecon-
troleerd zonder evenwel ook maar een noe-
menswaardige afwijking te kunnen ontdek-
ken.

De dokter knikte tevreden en borg het
zakboekje weer op. De machines van het
jacht waren inmiddels op gang gekomen en
even later voelde men, dat het vaartuig zich
langzaam in beweging zette.

— Lacure en Croels, wendde de Rus zich
tot de beide mannen, die nog steeds zwij-
gend naast Liline op een brede bank zaten,
gaan jullie naar het dek om te zien of wij
niet gevolgd worden. Het is namelijk moge-
lijk, dat mijn vijanden er in geslaagd zijn het
spoor naar Pornichet te volgen, hetgeen ik
echter onwaarschijnlijk acht. Doch wij mo-
gen geen risico nemen om een tweede maal
gestoord te worden.

De beide mannen verlieten zonder een
woord te zeggen het vertrek om de instruc-
ties van hun patroon op te volgen. Toen de
deur achter hen dicht gevallen was wendde
de geleerde zich tot de achterblijvers met de
woorden:

— Thans is het moment gekomen, dat ik
mijn uitvinding waar ik mijn hele leven over
gestudeerd heb op de mensheid zal kunnen
beproeven. Meer dan twintig jaren van af-
mattende arbeid liggen achter mij en het

resultaat zal ik jullie, die ik zeer veel verschuldigd ben, binnen enkele uren laten zien. Is het niet prachtig dat de wetenschap er door mijn toedoen in geslaagd is de mens volkomen te doen vergeten wat achter hem ligt en hem of haar een nieuw verleden te geven. Is niet dit een renaissance, die begint met een hele nieuwe jeugd en die de mens een ander leven zal laten leiden dan oorspronkelijk het plan geweest was? Neem No. 7, Mevrouw de Brassard, een jonge, beeldschone vrouw, intelligent en beschaafd, doch wat voor nut heeft haar aanwezigheid in deze gemeenschap. Het is de vrouw van een rijk bankier. Reeds bij haar geboorte was zij verpest door het grote kapitaal dat achter haar stond. Goed, zij kreeg een perfecte opvoeding, zij studeerde in Zwitserland, Engeland, Amerika en waarom? Om zich prettig te kunnen onderhouden met haar vriendinnen, om haar te doen gelden in de society, om gerenommeerde „journs” en cocktailparties te geven, doch ondanks haar intellect sprak zij nimmer met haar echtgenoot over diens zaken, over zijn moeilijkheden in de financiële depressie waarin zijn land verkeert. Daar had zij geen oor meer voor. Zij wilde slechts bewonderd worden, haar naam diende angstvallig gefluisterd te worden wanneer zij ergens binnenschreed. En dat gebeurde. Doch haar leven, haar verstand, haar geest en haar ziel waren bij elkaar nog geen franc waard. Het was even hol als een luchtballon. Een enkele prik met een scherp voorwerp, bijvoorbeeld de pen van een reactionnair schrijver of journalist, zou voldoende zijn om deze ballon te doen verschrompelen. Zien jullie waar het omgaat. Zien jullie, dat het niet misdadig is wat ik doe, ook al zou de rechterlijke macht mij minstens tien jaar dwangarbeid geven indien ik gesnapt werd. Zien jullie, dat ik mijn hele leven opgeofferd heb voor de mensheid, die het toch werkelijk niet verdient.

Hij hield even op om adem te halen en zijn voorhoofd, waarop zich kleine zweetdruppeltjes hadden gevormd, af te wisselen. Dan vervolgde hij wat rustiger:

— Wat ik doe is goed. De mensen zouden mij danken en aanbidden als een god indien zij later weten, dat ik de man geweest ben, die hun een nieuwe jeugd en een nieuwe

toekomst gaf. Dat ik hen bevrijdde van de droevige herinneringen uit het verleden en dat ik hen hoop gaf in de toekomst. Liline — wendde hij zich thans speciaal tot het meisje — ook jij zult straks vrijwillig die operatie ondergaan. Nadien ken je mij niet meer, en daarom vertel ik het je nu, opdat je in het volste vertrouwen in mijn genie en met dankbaarheid in je thans nog verdorven hart de dood in zult gaan, die echter geen dood is, zoals men zich die in het algemeen placht voor te stellen, doch die toch praktisch dezelfde uitwerking heeft. Niet je lichaam zal sterven, doch je ziel, je geest, je verstand, kortom je ik-zijn. Je zult je je ouders en je broers niet meer herinneren, je zult ze zelfs niet herkennen wanneer je ze tegen zoudt komen. En ik geef je een ander verleden, een jeugd, die gelukkig was en gezond, een jeugd, die prettige herinneringen bij je zal achterlaten en die je tevreden en dankbaar zal stemmen tegenover je weldoener, tegenover mij, ook al zal je daarvan geen bewuste rekenschap geven.

En jullie, Ducro en Pantin, jullie zullen eveneens een beter verleden en een rijkere, geestelijk althans, toekomst krijgen. Zijn jullie thans nog een paar medische studenten, die zich met abortus provocatus ophielden, en door mij met geweld uit die zonde werden weggesleept, binnen enkele dagen zullen jullie mannen zijn met een ruggegraat, met een liefde voor de lijdende mensheid, die je in staat zult stellen al het mogelijke en onmogelijke te doen om een mensenleven, al is het nog zo verrot, te rekken en te redden. Ik zal jullie mijn verstand geven, mijn genie, mijn geest, opdat jullie naast mij, doch tevens los van mij, het werk van je weldoener zullen kunnen voortzetten. Ik ben geen God, Ducro, Pantin, Liline, — en hij keek bij deze woorden een ieder diep in de ogen — doch ik sta dicht bij Hem, dichter dan de heiligste Heilige, gelooft mij.

Ducro, Pantin en Liline stonden reeds te lang onder de invloed van de Rus, die door zijn grote woordenschat en overtuigend spraakvermogen in staat was geweest hun eigen gedachtengang geheel parallel te laten gaan met de zijne, om te merken, dat de dokter geen weldoener en geen humaan mens was, geen heilige en geen god, doch een volslagen krankzinnige.

Het idee fixe om de mensheid te verbeteren was de man in het hoofd geslagen, het was een obsessie geworden die hem thans tot zijn misdadige handelingen had gebracht en die straks het leven van zeven jonge vrouwen in zijn gewetenloze hand zou nemen om ter bevrediging van zijn eigen machtswellust over zou gaan tot een tegen natuurlijke operatie, welke de vrouwen het geheugen zou laten verliezen. Door zijn wat hij noemde geniale uitvinding zou hij alle herinneringen door andere, onwerkelijke weten te vervangen, terwijl de vrouwen andere ambities zouden krijgen.

Docteur Pétri, alias Pjotr Rachinin verhief zich langzaam uit zijn stoel, waarin hij uitgeput was neergevallen na zijn vervoering brengende explicatie, staarde een ogenblik strak naar zijn personeel en draaide zich dan met een ruk om, om zich naar het aangrenzende vertrek te begeven. Ducro, Pantin en Liline volgden hem zwijgend naar binnen en nadat het meisje de deur achter het gezelschap had gesloten draaide de Rus het licht aan. De temperatuur in het vertrek was eenvoudig ondragelijk. Het gebrek aan vensters en ventilatie hadden de abnormale hitte, welke door een viertal radiatoren werd veroorzaakt, belet het vertrek te verlaten. Langs de linker wand stonden zeven veldbedden waarop de naakte lichamen van de zeven ontvoerde, knappe vrouwen roerloos lagen uitgespreid. Het was een walgelijk gezicht doch de mannen en het meisje schenen het niet te merken en toen Pétri zich langzaam naar een der bedden begaf schaarden de overigen zich nieuwsgierig rond hem heen.

In hun midden stond een laag bed, dat gemerkt was met een grote vier. Op een kartonnen witte plaat stond met sierlijke letters geschreven:

Gravin de Presle de Martignet,

Echtgenote van de Franse Ambassadeur
te London — 31 jaar oud.

En op het bed lag de geheel ontklede gravin, die bij de eerste aanblik deed denken aan het marmeren beeldwerk van een griekse godin. De wangen waren hoog rood en de ogen gesloten en diep ingevallen. De ademhaling functioneerde normaal hetgeen afgeleid kon worden uit de regelmatige welving der borst. Het was een knappe, jonge

vrouw met gelijkmatige, beschaafde trekken, terwijl de effen, gebronsde huid een volmaakt figuur omsloot.

De Rus strekte de hand uit en wees naar de roerloze gestalte.

— Ontkleed een vrouw uit het volk, een jonge moeder, een studente of een publieke vrouw, sprak hij zacht, en gij zult in wezen geen verschil zien. Niets wijst er op, dat deze vrouw een gravin is, niets wijst er op, dat zij geld heeft, en uit niets kan afgeleid worden, dat zij het intellect bezit om de wereld te helpen verbeteren. Zij zijn allen gelijk. Maar wij weten, dat zij van adel is, haar geboorte gaf haar die stand, haar huwelijk maakte haar gravin, haar geld maakte haar tot een geziene en aantrekkelijke vrouw, die duizenden mannenharten verbrijzelde. Doch zij stak geen harer welgevormde vingers uit, om de nood der armen te lenigen of om maar een franc te besteden aan het herstel van een t.b.c.-lijder. Zij leefde voor haar zelf en sloot daarbij de levensmogelijkheden van tientallen andere medemenschen uit. Doch zij zal een arbeidzaam lid der nieuwe gemeenschap worden, zij zal zwoegen van de vroege morgen tot de late avond om goed te maken wat zij misdeed.

Hij trad terug naar het midden van het vertrek en bleef staan voor een grote operatietafel. Aan de wanden stonden vitrines vol met glimmende instrumenten, terwijl rond de tafel heen allerlei vreemde en ingewikkelde apparaten stonden opgesteld.

— Liline — wendde de dokter zich tot het meisje — maak jij alles gereed voor zover het de instrumenten betreft. Ducro controleert de machines terwijl Pantin No. 4 het hoofd kaal scheert. Nadat dit geschied is geeft Liline haar een injectie met Protanium in de arm. Nadat de naakte schedel geheel steriel gemaakt is waarschuwen jullie mij. Ik ga nu naar mijn hut om de laatste voorbereidingen te treffen. Over precies een half uur wens ik met de operatie aan te vangen.

De Rus verliet het oververhitte vertrek en sloot de deur achter zich. En terwijl de drie assistenten de hun opgedragen taken begonnen uit te voeren zette de „ESPARENZE” haar weg voort over de golven van de Atlantische Oceaan. Niets kon de krankzinnige genie nu meer beletten zijn misdadige operaties uit te voeren.

Terwijl Docteur Pétri op het punt stond zijn misdadige handelingen op een levend wezen toe te passen hadden John Rafles en zijn beide vrienden Charles en James, Nantes bereikt, waar zij de hotelrekening voldeden en een bezoek brachten aan de garage, waar de Sedan zo goed en zo kwaad als het ging, weer toonbaar gemaakt was.

Rafles en Charles namen in de herstelde limousine plaats, terwijl James de huurauto bestuurde. Eerst diende men in Orléans de gehuurde auto terug te bezorgen, vervolgens de rekening in hotel „Les Arcades” te betalen, waarna zo snel mogelijk naar Parijs terug gereden werd.

Daar men te veel kostbare tijd zou verliezen achtte Rafles het gewenst per vliegtuig van de Air France naar Portugal te vliegen en vandaar met een Portugees toestel naar Madeira, in plaats van eerst naar Londen terug te keren om vandaaruit met hun eigen vliegtuig of duikboot de reis te aanvaarden.

Het viel niet moeilijk om in Parijs drie plaatsen te krijgen voor het laatste vliegtuig naar Lissabon en nog diezelfde avond verliet de Grote Onbekende met zijn beide vrienden de Franse hoofdstad om de eerste étape van hun reis af te leggen.

HOOFDSTUK V.

WAARIN RAFLES EEN „NIEUWE AUTO” KOOPT EN DR. PETRI TWEEMAAL OPEREERT.

Als een grote tuin ligt het bloemeneiland Madeira temidden van bruisende golven die speels tegen de stranden en rotsen van het eiland klotsen. Het is een vlek op die ontzaglijke Oceaan, waar men naar hartelust genieten kan van het rijke natuurschoon dat Madeira in zo'n overgrote mate biedt. Men vindt er zon en schaduw, zee en bergen, warmte en koelte en dit alles wordt opgevrolijkt door een massa tropische en sub-tropische bloemen, die een heerlijke geur verspreiden en er ongetwijfeld aan mee

werken de zorgen van het dagelijkse leven te vergeten.

Doch de drie mannen, die op de luchthaven Funchal uit het Lissabon-vliegtuig stapten, waren geenszins naar Madeira gekomen met het voornemen van al dat schoons te gaan genieten. Het waren dan ook John Rafles en zijn beide vrienden Charles en James, die de dag na hun vertrek uit Parijs thans in keurige witte pakken gekleed over het vliegveld liepen in de richting van het douanekantoor, waar het hen gelukkig niet al te lastig werd gemaakt, hetgeen Rafles zeer welkom was, aangezien zich in zijn handkoffer een kundig ingebrachte dubbele bodem bevond waaronder allerlei nuttige en voor hem onontbeerlijke instrumenten lagen uitgestald.

Met een tamelijk verouderde taxi lieten zij zich naar het vermaarde Reid's Palace Hotel rijden, het grootste, prachtig op een begroeide rots boven de zee gelegen hotel, dat een schitterend uitzicht biedt over de zee, terwijl het goed gemeubileerde interieur en de bijzonder verzorgde tuinen alsmede de tennisbanen en het zeebad met danspaviljoen het geheel een aspect geven van een klein paradijs op aarde, waar misdaad een onbekend woord is.

Nadat de drie vrienden zich op hun kamers wat opgefrist hadden en een uitstekend diner was genuttigd, begaven zij zich op weg om ergens in de stad een auto te huren, die zij op het eiland zeer zeker nodig zouden hebben.

Hoewel men in Funchal veelal voor het vervoer gebruik maakt van een zogenaamde ossenslede, slaagde John Rafles er na enige tijd toch in bij een oude Portugees een Fordje op de kop te tikken, dat voor een fantastische prijs zijn eigendom werd. De man wilde de wagen slechts verkopen en daar Rafles geen verdere tijd wilde verspillen met het zoeken naar een andere huurauto, besloot hij de wagen te kopen.

— Ik vind wel, dat je er een behoorlijke prijs voor betaald hebt, John, sprak Charles, toen de drie mannen weer in het hotel teruggekeerd waren en nu op het terras zaten en hun blikken de vrije loop lieten over de geweldige watervlakte, die zich in het heldere maanlicht voor hen uitspreidde.

— Ik geef toe, antwoordde de Grote

Onbekende, dat het niet goedkoop was, doch er bleef niet veel anders over dan de wagen te kopen. Jij kent Madeira niet, maar ik kan je wel verzekeren, dat de auto dit eiland nog niet heeft veroverd, hoor. De bevolking loopt, of als het te ver is maken de mensen gebruik van autobussen of ossensleden. Neen, ik prijs me werkelijk gelukkig dat ik die oude Ford heb weten te bemachtigen.

— Maar wij hadden het toch evengoed met een autobus of zo'n ossenslede kunnen doen, verweerde Charles zich weer, die nog steeds spijt had over het aanzienlijke bedrag dat zijn vriend voor het gammele autotje had neergeteld.

— Dat hadden we gekund indien we er zeker van waren, dat de „ESPOZENDE” in Funchal binnenloopt. Maar als het jacht nu Sao Vicente in het Noorden of Santa Cruz in het Oosten aandoet? Wil jij dan met een ossenslede het eiland doorkruisen? Beste Charles, je moest eens een paar maandjes op Madeira gaan wonen.

— In ieder geval moet je toegeven, dat die oude Portugees je lelijk bij de neus heeft gehad.

— Ik moet toegeven, dat ik gedwongen was die absurd hoge prijs te betalen. Maar ik heb het geld slechts voorgeschoten, vergeet dat niet. Uiteindelijk betaalt iemand anders het.

— En wie is die philanthroop, als ik vragen mag? vroeg Charles.

— Docteur Pjotr Rachinin, alias Petri, mijn waarde. Vergeet niet, dat die man nog maar kort geleden 7 miljoen francs heeft geïncasseerd en dat het jacht minstens even veel waard is. En voor dat totaal koop ik nog zeker 100 van die oude Fordjes.

Charles gaf geen antwoord meer, daar hij inzag, dat hij voor de zoveelste maal niets tegen de argumenten van zijn vriend kon inbrengen.

— En wat ben je nu van plan te doen, John? begon Charles weer.

— Om te beginnen gaan we vanavond niet al te laat naar bed. Ik stel zelfs voor om langzamerhand naar onze kamers te gaan, aangezien het reeds over tien is. Docteur Petri is gisteren pas uit Pornichet vertrokken en kan op zijn vroegst over vier dagen hier zijn. In die tijd kunnen wij ons

ruimschoots oriënteren. Morgenochtend gaan we naar Ponta do Sol om een bezoek te brengen aan Colonel Miguel Terceira, teneinde van hem gedaan te krijgen, dat hij ons zijn sportvliegtuig een paar dagen leent.

— En als hij nu geen sportvliegtuig meer heeft of als hij op reis is? repliceerde Charles.

— Dan zullen we een andere oplossing vinden, Charles.

— Hadden we de „Hurricane” maar hier, sir, mengde James zich in het gesprek. Of onze duikboot desnoods.

— Ja, antwoordde de Grote Onbekende, maar dat is nu eenmaal niet het geval, James, en we zullen het daarom met primitievere hulpmiddelen moeten klaarspelen. De hulp van Martinet zou ons ook goed van pas komen, evenals die van Ophelia, want ik neem aan, dat er op het jacht toch bij elkaar minstens een man of tien zullen zijn, afgezien dan van de vrouwen, die wel in een dusdanige staat zullen verkeren, dat zij ons niet zullen kunnen helpen. Thans zullen we het echter met ons drieën moeten klaarspelen, hetgeen ook wel zal gaan, vind je ook niet, Charles?

— Ik geef ons niet veel kans tegen tien man, luidde het mismoedige antwoord.

— Je schijnt te vergeten, dat we niet voor de eerste keer tegenover een overmacht komen te staan. Neem alleen maar de politie en de bende van Cunningham, dat is al voldoende om deze keer zeker van ons succes te zijn.

— Goed, dat mag dan wel zijn, maar ik blijf er bij, dat jij de dingen wel eens te optimistisch ziet, John. Docteur Petri is je al een keer te slim afgeweest en...

— En dat mag hij nu misschien nog een tweede keer ook zijn, vulde Rafles zijn vriend aan, doch de derde keer gaat hij er beslist aan. Kijk maar weer naar Dr. Zukor en Populous. Neen, beste Charles, wanneer ik de dingen soms te optimistisch zie, dan zie jij ze toch zeker altijd te pessimistisch. Maar, enfin, laten we naar onze kamers gaan en ons overgeven aan een verdiende nachtrust.

De drie mannen verlieten het terras en begaven zich naar hun appartementen. En het duurde niet lang of een ieder was in een diepe, verkwikkende slaap verzonken,

die hen kracht zou geven om de voor hen liggende moeilijkheden het hoofd te bieden.

**
*

Het was ongeveer drie uur in de namiddag van de volgende dag, toen John Rafles het oude Fordje liet stoppen voor de grote villa van zijn vriend Colonel Miguel Terceira. De grote avonturier stapte uit, gevolgd door zijn onafscheidelijke vrienden Charles en James en stapte door het zware koperen hek de grote tuin in, die het prachtige landhuis omgaf.

Reeds op een afstand van enkele honderden meters zag Rafles de Portugese officier op de waranda van zijn huis zitten, ogenschijnlijk verzonken in een middagdutje. Doch het knarsen van het grint onder de voeten der drie mannen deed hem opzien en nadat hij zijn bril recht had gezet, vloog de man omhoog en liep met uitgestrekte arm op de bezoekers toe.

— Mijn beste Templar, hoe kom jij hier zo verzeild? riep hij spontaan uit, terwijl hij zijn bezoeker hartelijk de hand schudde. En jij ook, Charles Houston, wat een verrassing, kom binnen.

Rafles stelde James aan de Colonel voor en na een wederzijdse handdruk nam het gezelschap plaats op de brede, schaduwrijke waranda van het grote landhuis.

— En vertel me eens, Templar, begon de Portugees, nog steeds in de... eh... je weet wel, hè?

— Neen, lachte Rafles, terwijl hij met de hand een wuivend gebaar maakte, ik heb de Geheime Dienst onmiddellijk na de oorlog vaarwel gezegd. En Charles trouwens ook. We leven nu een beetje van onze spaarcentjes.

— Zo, zo, antwoordde Miguel Terceira, en bevalt het leven van nietsdoen je?

— Nietsdoen is nu niet bepaald het woord, Miguel, antwoordde Rafles, we doen niets anders dan reizen, en dat is vermoeiender dan werken, weet je.

— En nu ben je dan maar eens naar Madeira gekomen. Gelijk hebben jullie. Vanzelfsprekend blijven jullie hier logeren. Het is geweldig.

— En jij, begon Rafles nu langzamerhand zijn oude vriend uit te horen. Nog altijd bij de luchtvaart?

— Reken maar, ik slaap nog liever in mijn kist dan in het fijnste bed, dat weet je wel.

— Heb je je sportvliegtuig nog? peilde Rafles onmiddellijk, terwijl hij met spanning op het antwoord wachtte.

— Het sportvliegtuig? Neen, luidde het antwoord, en drie mannen slaakten onhoorbaar een zucht van moedeloosheid.

— Neen, ik heb nu iets veel beters.

Onmiddellijk waren Rafles en zijn beide vrienden weer een en al oor.

— En dat is? vroeg Rafles voorzichtig.

— Man, ik heb na de oorlog een Spitfire van de Royal Air Force overgenomen. Als je zo'n ding vliegt, kan je toch niet meer aan een sportvliegtuig wennen. Kom mee, dan zal ik hem jullie laten zien.

En voordat de drie mannen iets hadden kunnen zeggen, was de Portugees opgestaan en ging hen voor naar een achter de villa gelegen veld, waar een grote loods stond opgesteld.

Colonel Terceira trok de zware schuifdeur open en wees naar het kleine jachtvliegtuig, dat hem zo gelukkig had gemaakt.

— En, wat zeg je ervan, Templar? vroeg hij belangstellend.

Rafles knikte langzaam met het hoofd en liet een kort gefluit horen.

— Het is de moeite waard, Miguel, antwoordde hij. Ik zou er best een tochtje mee willen maken.

— Ga je gang. Ik weet, dat je een uitstekend aviateur bent en ik vertrouw hem je dus met een gerust hart toe.

— Morgen dan, antwoordde Rafles, terwijl hij een veelbetekenende blik naar zijn beide vrienden wierp. Want ik neem je invitatie aan om een paar dagen van je gastvrijheid te genieten.

— Uitstekend, blijf zo lang je wilt.

De kleine Spitfire, die in de loods stond opgeborgen was inderdaad het laatste type, dat de Royal Air Force in gebruik had gehad en kon, zoals Rafles uit ervaring wist, een snelheid van ruim 700 kilometer per uur afleggen.

Hij wierp een blik naar zijn vriend Charles en zei, met een sarcastische glimlach:

— Geen sportvliegtuig meer, Charles, je had gelijk. Maar de andere oplossing is ook gekomen.

Charles knikte slechts en moest onwillekeurig toegeven, dat Fortuna hen wederom goed gezind was geweest.

Miguel Terceira bleek tevens een uitstekend gastheer te zijn en de exquisite spijzen en dranken schiepen een prettige sfeer in het grote landhuis van de Portugese officier, die alles in het werk stelde om zijn drie vrienden zo aangenaam mogelijk bezig te houden.

Toen Terceira hoorde, dat James een van de beste vliegtuigbouwers was, nodigde hij hem uit een blik op de motoren te werpen en te zien of alles in orde was, hetgeen door James maar al te gaarne werd aanvaard, daar de reus er nimmer iets voor gevoeld had in een deftig gezelschap te verkeren en allerlei kwinkslagen en anecdotes aan te horen.

James trok zich derhalve terug in de vliegtuigloods en besteedde al zijn aandacht aan de Spitfire, die hen zeer binnenkort behulpzaam zou moeten zijn bij het opsporen van de „ESPOZENDE”, het jacht van Docteur Petri.

**
*

De volgende dag maakten de drie mannen twee lange vluchten over de Atlantische Oceaan zonder evenwel ook maar een spoor van de „ESPOZENDE” te kunnen ontdekken. Ze waren de laatste maal tot vlak voor de Portugese kust gevlogen doch van het witte jacht was niets te bekennen.

Rafles had echter niet anders verwacht en de dag daarop stegen de drie mannen opnieuw van het kleine vliegveld van Colonel Terceira op om hun speurtocht over de wijde watervlakte voort te zetten.

Na ongeveer een uur in het rond gevlogen te hebben, kwam Charles, die naast James in de cockpit was gezeten, de cabine binnen en lichtte Rafles in over een klein wit jacht, dat hen tegemoet kwam. Onmiddellijk was de Grote Onbekende een en al actie en liep hij naar de cockpit.

Hij nam de stuurknuppel van James over en zette rechtstreeks koers naar het witte jacht, dat op een afstand van ongeveer 1500 meter op hen toe kwam. Hij liet de jager een paar honderd meter dalen en vloog even later rakelings over de „ESPOZENDE” heen.

— Inderdaad, sprak Rafles, het is hem. Ik zal nu een paar mijl doorvliegen en dan terugkeren. We zullen dan de richting van het jacht trachten te bepalen.

Als een raket vloog de Spitfire vooruit om na ongeveer vijf minuten een grote bocht te maken en terug te keren.

— We zitten eigenlijk nog te ver van Madeira af om nu al met enige zekerheid te zeggen, welke haven ze binnen zullen lopen, zei Rafles. Doch als ik het goed bereken, vind ik wel, dat ze erg naar het Westen aanhouden, waaruit we gevoelig zouden kunnen afleiden, dat ze de Westkust of in ieder geval Soa Vicente willen bereiken.

— Hoe lang denk je nog dat ze varen moeten voordat het eiland bereikt is, John? vroeg Charles.

— Met de snelheid die ze tot dusver gehad hebben zeer zeker niet meer dan een uur of twintig. We kunnen dus gerust naar Ponta do Sol terugkeren en behoeven dan niet voor morgen een uur of elf op te stijgen om de aanlegplaats te weten te komen.

Het vliegtuig maakte een wijde boog om het jacht heen en daalde een half uurtje later op het kleine vliegveld van Miguel Terceira, die zijn vrienden reeds stond op te wachten.

De gehele verdere dag werd doorgebracht met een zalig nietsdoen, terwijl de „ESPOZENDE” langzaam haar weg voortzette naar de haven van bestemming.

**
*

Juist op het moment, dat de Spitfire van Miguel Terceira over het witte jacht scheerde, had Dokter Petri zijn laatste operatie beëindigd en staarde hij tevreden naar de geopende schedel van Mevrouw de Brassard, die binnen enkele uren haar nieuwe leven als verpleegster zou beginnen.

Het grote voordeel van deze nieuwe operatie was, dat de patiënten binnen enkele uren na de behandeling geheel hersteld waren en zij slechts aan de hechtpleisters konden zien dat er een operatie had plaats gehad.

Toen docteur Petri de operatiekamer verliet en het aangrenzend vertrek binnenging, kwam het vrolijk gekakel van een zestal jonge vrouwen hem reeds tegemoet.

— En dames, vroeg de docteur glimlachend, hoe gaat het er mede? Geen pijn, geen duizeligheid?

Uit zes monden klonk een eensluitend negatief antwoord. De vrouwen wisten niet beter dan dat zij zich op een soort drijvend sanatorium bevonden, waar docteur Petri hen een operatie had laten ondergaan, die hen van een volslagen krankzinnigheid had gered.

Voor de operatie zouden zij vrijwillig op zich genomen hebben om als verpleegster dienst te doen in een grote kliniek, welke docteur Petri van plan was in Buenos Ayres op te richten.

De stemming aan boord was buitengewoon goed en de dames vermaakten elkaar door allerlei jeugdherinneringen te vertellen welke zij overigens nimmer beleefd hadden en die zij slechts te danken hadden aan de geniale en misdadige operatie van hun zogenaamde weldoener.

De kosten die aan de operaties verbonden waren, het jacht, zijn assistenten, de voeding etc. etc. verplichtten de Rus echter naar andere bronnen van inkomsten uit te zien en hij had dan ook voor een keer zijn menslievende allures laten varen, teneinde zich nogmaals van een aanzienlijk bedrag aan contanten te verzekeren.

De zeven vrouwen zouden namelijk op Madeira aan land gaan, waar zij door een ander jacht, dat speciaal voor dat doel uitgerust was, zouden worden afgehaald om naar Zuid-Amerika te worden vervoerd. Aldaar zouden zij evenwel niet in een kliniek worden tewerkgesteld, maar in een huis voor publieke vermakelijkheid. Het betref hier dus een ordinaire handel in blanke slavinnen, welke op buitengewoon ingenieuze wijze was georganiseerd. De zeven vrouwen zouden de Rus ongetwijfeld een aanzienlijk bedrag gelds opbrengen en daarom had hij bij wijze van uitzondering afstand gedaan van zijn humane gevoelens ten opzichte van de mensheid.

Uiteraard verkeerden de vrouwen in kwestie totaal in onwetendheid over deze nieuwe toekomst en Petri stelde zich voor dat zij zich spoedig genoeg aan hun nieuwe omgeving en „beroep” zouden wennen.

De docteur liet de dames in hun uitbundige stemming achter en ging naar zijn

hut, waar Ducro op hem wachtte.

— En? vroeg de geleerde, wanneer komen we aan?

— Morgen tegen een uur of tien als alles meeloopt, antwoordde de aangesprokene.

— En wat zijn de laatste berichten van de „CORDOBA”?

De „CORDOBA” was het Argentijnse jacht, dat de vrouwen in Madeira zou overnemen.

— Die zal over een dag of drie aankomen, luidde het antwoord. Ze hebben vertraging gehad door een mankement aan de stuurinrichting.

— Goed, dat geeft niet, want dan kunnen de vrouwen inmiddels een beetje op hun verhaal komen, hoewel hun toestand buitengewoon bevredigend is. In ieder geval zal ik je nu vertellen wat jullie te doen staat zodra we voor anker gaan. Jij gaat met Pantin en Lacure aan land, trachten ergens een auto te huren en dan pikken jullie minstens een stuk of tien knappe jonge vrouwen op, liefst Françaises of Engelsen, maar geen negerinnen natuurlijk. In een rit of drie kunnen jullie er makkelijk tien bij elkaar hebben. Die brengen jullie aan boord en zodra wij de andere aan de „CORDOBA” hebben overgedragen, steken we in zee en opereer ik die andere tien, waarna ik ze zelf naar Argentinië breng. Het is ook mogelijk, dat ik ze op zee aan de „CORDOBA” overgeef, maar dat moet ik eerst nog met Doctor Rivera bespreken. Is alles je duidelijk?

— Oui, mon docteur, luidde het korte antwoord.

De Rus gaf zijn ondergeschikte te kennen dat het onderhoud afgelopen was en de man verliet de hut, terwijl Docteur Petri zich aan zijn bureau zette en diverse aantekeningen begon te maken.

Hij had in ieder geval de voldoening zeven nieuwe vrouwen geschapen te hebben, die zich niets meer herinnerden van hun vroegere leven. Dat hij ze nu als slavinnen zou verkopen in plaats van ze werkelijk als verpleegster door het leven te laten gaan, was een force majeure, die moeilijk voorzien had kunnen worden. Doch hij praatte ook deze keer zijn geweten gerust door te zeggen, dat het doel nog altijd de middelen heiligt.

En weer ging een dag rustig voorbij zonder dat de misdadige geleerde in zijn arbeid gestoord werd door de Grote Onbekende met zijn beide vrienden. De nacht viel en een nieuwe dag brak aan.

Toen echter waren John Rafles en zijn beide vrienden Charles en James reeds druk in de weer om voor de laatste maal met de Spitfire op te stijgen en nogmaals een onderzoekingsstocht over de Oceaan aan te vangen. Deze keer moest echter de juiste landingsplaats ontdekt worden, daar het jacht binnen enkele uren voor anker zou kunnen gaan.

Op een hoogte van ongeveer zeventuizend meter vloog de Spitfire van Colonel Miguel Terceira van Oost naar West langs de Noordkust van Madeira en terug. Op deze wijze kon de „ESPOZENDE” niet aan het wakend oog van Rafles, die zelf op de stuurstoel had plaats genomen, ontglippen. De afstand van de meest westelijke naar de meest Oostelijke punt en nog een eind boven zee werd in ongeveer twintig minuten afgelegd, zodat het vliegtuig na circa drie kwartier steeds weer op de plaats van de start aankwam.

Drie maal echter vlogen de vrienden heen en weer alvorens Rafles het vliegtuig iets liet dalen en aandachtig naar de blauwe zee tuurde.

— Geef me de kijker eens, Charles, zei Rafles, ik geloof dat we beet hebben.

Charles gehoorzaamde zwijgend en terwijl Rafles al zijn aandacht bepaalde op de kleine witte stip, die mijlen beneden hen op de blauwe zee zichtbaar was, daalde de machine langzaam lager en lager.

— Ja, sprak Rafles dan, het is hem. En als ik het goed zie, zijn ze niet van plan Sao Vicente binnen te lopen. Daarvoor houden ze teveel Westelijk aan. Voor zover ik weet bevinden zich meer Westelijk langs de Noordkust evenmin als aan de Westkust zelf geen havens meer en zou je dus moeten concluderen, dat het in hun bedoeling ligt ergens tussen de rotsen voor anker te gaan, hetgeen ons plan niet vergemakkelijken zal.

Weer tuurde de Grote Avonturier naar beneden, terwijl hij de machine liet keren.

— Ja, sprak hij, ze gaan niet naar Sao Vicente, Charles. We keren dus als de

bliksem naar Ponta do Sol terug, nemen de Ford en rijden als de weerga naar het Noorden om het jacht ergens op te vangen. Het zal me echter een jacht worden, reken daar maar op.

— Hoe lang denk je nodig te hebben om met de Ford van Ponta do Sol naar Sao Vicente te rijden? vroeg Charles.

— Dat is precies niet te zeggen, Charles, want er gaat maar één berijdbare autoweg dwars door het eiland heen van Zuid naar Noord.

We kunnen van Ponta do Sol langs de kust naar Ribeira Brava rijden, de weg die we gisteren gekomen zijn. Die afstand zal ongeveer een uurtje rijden zijn. Daar aangekomen nemen we de autoweg naar het Noorden door het dal van de Serra d'Agua omhoog tot aan de Encumiada-pas, waar we zowel naar de Zuid- als naar de Noordzijde uitzicht hebben over zee, zodat het dus mogelijk zou kunnen zijn, dat we de „ESPOZENDE” ook nog zien, mits het jacht niet inmiddels schuil is gegaan achter de rotsen. Voor zover ik weet is er van Sao Vicente uit geen enkele begaanbare weg langs de Noordkust en zullen we dus verplicht zijn langs de kust te lopen of indien we die beesten daar kunnen bemachtigen, met muilezels te rijden. Enfin, dat is van later zorg. In ieder geval schat ik de rit van Ponta do Sol tot Sao Vicente op laten we zeggen een uur of vijf minstens, dat hangt er vooral van af wat de Ford doet of... niet doet.

De Spitfire cirkelde sierlijk omlaag en stond even later weer op de begane grond.

Onder het voorwendsel dat ze een bezoek aan de kraterput van de Curral Grande wilden brengen, verlieten de drie vrienden snel hun gastheer en reden zo snel als de Ford het toeliet in de richting van Ribeira Brava. Het was inmiddels elf uur geworden en Rafles hoopte om voor vijf uur in de namiddag de Noordkust bereikt te hebben. Het zou dan een toer worden om het jacht in het donker te vinden, doch ze zouden in ieder geval de hele nacht ongestoord kunnen lopen, en Rafles rekende er stellig op voor de volgende ochtend de „ESPOZENDE” te hebben gevonden.

En zijn berekeningen kwamen zeer goed uit. Om kwart over vijf verlieten de drie

kameraden het Fordje dat zij in Sao Vicente achterlieten om te voet langs de Noordkust naar het Westen te lopen. Ze hadden nog enkele uren licht en Rafles hoopte zelfs het jacht nog voor donker te vinden. Hij kon zich niet voorstellen, dat Dr. Petri ver van een haven aan land zou gaan omdat iedere verbinding met de bewoonde wereld daar te enen male ontbrak. Vol goede moed, gewapend met zware revolvers en een klein koffertje, waarin zich enkele onmisbare instrumenten en gasbommen bevonden, begonnen ze de moeizame tocht over de terrassen van Madeira's Noordkust.

De eerste moeilijkheid kwam na ongeveer een uur lopen toen de weg versperd werd door een klein bergriviertje, dat in de Atlantische Oceaan uitmondde. Rafles stelde voor iets het binnenland in te lopen, waar de stroom ontegenzeggelijk smaller zou worden en daar al zwemmende de overkant te bereiken.

Revolvers en verdere noodzakelijke objecten werden voorzichtig op het hoofd gebonden en langzaam zwommen de drie mannen naar de overkant van het kleine riviertje.

— Dat kan gezellig worden, begon Charles, toen ze druipend op de wal kropen, als we nog meer van die dingen tegenkomen, kunnen we beter ophouden.

— Het is een feit, antwoordde Rafles, dat de kust rondom het eiland door minstens vijftig van die kleine bergstroompjes wordt doorkliefd.

— Zeg dan maar, dat wij er nog een stuk of tien moeten overzwemmen, begon Charles mismoedig.

— Zo'n vaart zal het niet lopen, mijn beste Charles. Je wilt toch zeker niet onverrichterzake terugkeren. James en ik gaan in ieder geval door. Als jij misschien...

— Je weet wel beter, viel Charles bedledigd uit, nooit zou ik jullie in de steek laten.

— Laten we dan geen ruzie maken en doorgaan.

De drie mannen begaven zich weer op weg en liepen ongeveer een uur zwijgend door, totdat ze voor de tweede maal voor een riviertje stonden, dat hen kabbelend

uitnodigde af te dalen in het zilte water om naar de overkant te zwemmen.

Charles zei wijselijk maar niets meer en volgde zijn beide vrienden door het snel stromende water.

Het enige voordeel van deze zwempartij was een welkome verfrissing die ze ontvingen, waardoor het moeizame lopen enigszins verzacht werd.

Na ongeveer een half uur gelopen te hebben, hield Rafles plotseling stil. Waarschuwend stak hij zijn vinger omhoog en beduidde zijn vrienden aandachtig te luisteren.

— Horen jullie niets? vroeg hij fluisterend.

De drie mannen luisterden scherp en James knikte langzaam met het hoofd.

— Een radio, die speelt, fluisterde hij.

— Ja, antwoordde Charles, nu hoor ik het ook. Een radio, of een gramfoon. Het zijn misschien picknickers, John.

— Sinds wanneer picknicken picknickers in zee, Charles? Hoor je niet dat de muziek van achter die rots daar komt? Kom, laten we voorzichtig voorwaarts gaan. Maar maakt vooral geen geluid.

Behoedzaam liepen de drie mannen naar de uitstekende rots, legden zich plat op de buik op de grond en wierpen hun nieuwsgierige blikken naar beneden.

In een kleine inham lag het witte jacht van Docteur Petri. Twee mannen en vier vrouwen stonden op het dek en de vrouwen vooral schenen in een buitengewone stemming te zijn.

— Begrijp jij daar iets van, John? fluisterde Charles, terwijl hij naar het vrolijke gezelschap op het dek wees.

— Nog niet, Charles. Maar ik kan je de verzekering geven, dat ik het ontdekken zal. Vind je het niet eigenaardig dat alle vier de vrouwen geen haar meer hebben?

— Misschien gaan ze in een klooster, antwoordde Charles.

— Dat lijkt me erg onwaarschijnlijk. Maar enfin, we zullen zien. We kunnen daar langs die natuurlijke trap naar beneden dalen en zo bij het jacht komen. Er ligt een loopplank van het jacht naar de wal. Vooruit, ga mee.

Voorzichtig liepen ze in de richting van de natuurlijke, in de rotsen gevormde trap,

die ze langzaam afdaalden. Onder het lopen had Rafles het koffertje geopend en ieder twee gasbommen overhandigd. Het koffertje liet hij in een spleet in de rotswand achter.

Ieder met twee bommen en een zware revolver gewapend, liepen de drie mannen voorzichtig verder de trap af en bereikten de smalle draai, waarachter de loopplank te voorschijn kwam.

Rafles gaf een kort sein en plotseling stormden ze tegelijk over de loopplank het jacht op. De twee mannen en de vier vrouwen vielen onmiddellijk op het dek als gevolg van de twee bommen, die Rafles in hun richting had geworpen.

Charles liep door het gangboord aan bakboordzijde en James aan stuurboord naar de achterstevan van het schip, terwijl de Grote Onbekende de voor hem liggende hut binnendrong.

Hier trof hij Docteur Petri in gezelschap van één zijner assistenten en twee vrouwen aan, die bij het zien van de ongenode bezoeker en diens gevaarlijk uitziende revolver automatisch de handen omhoog staken en angstig naar hun belager keken.

— Zo, docteur Petri, sprak Rafles met een brede grijns. Ik heb een lange afstand af moeten leggen om je te pakken te krijgen, maar nu zul je me niet meer ontglippen. Vooruit ga het dek op, en jij ook. Dit laatste zei hij tot de assistent.

De beide mannen gaven zwijgend gehoor aan Rafles' uitnodiging en voegden zich bij de zes roerloze gestalten, die op het dek verspreid lagen. Op hetzelfde moment kwamen James en Charles terug met niet minder dan acht gevangenen waaronder een vrouw.

— Dat is een hele collectie, John, lachte Charles. Maar ik dacht dat die dokter zeven vrouwen ontvoerd had, doch ik tel er maar zes.

— En jij hebt de zevende bij je, antwoordde Rafles.

— Neen, dat is een van Petri's assistenten.

Rafles liep op de dokter toe en trok hem aan zijn das.

— Waar is nummer zeven, dokter? vroeg hij toernig.

De Rus bevochtigde zijn witte lippen en slikte een paar maal.

— Zij bevindt zich in de operatiekamer. Zij is nog niet geheel bij kennis. Daarom zou ik U willen verzoeken mij de gelegenheid te geven naar haar toe te gaan.

— Dat had je gedacht, Petri. Ik ben zelf ook medicus en zal wel een kijkje gaan nemen.

— U zult er alleen niet veel van begrijpen, Mister Rafles.

— Dan zult U mij wel uitleg geven, docteur Petri.

En dan wendde hij zich tot Charles en James.

— Houden jullie iedereen in bedwang, terwijl ik even een kijkje ga nemen in de operatiekamer.

Rafles verwijderde zich en kwam even later terug met een grote fles en een prop watten.

— Het lijkt me beter, dat we de heren onder een zware chloroformnarcose brengen, dat bespaart ons de moeite van het binden, begon Rafles.

Binnen vijf minuten lagen de vier assistenten van Docteur Petri en de vier mannen van de bemanning netjes uitgestald op het dek. Petri en zijn vrouwelijke assistente had hij willen sparen omdat hij zich voorgenomen had een hartig gesprek met de geleerde te voeren. Van de zeven ontvoerde vrouwen trok hij zich voorlopig niets aan.

Terwijl hij het gehele gezelschap onder de hoede van zijn beide vrienden achterliet, begaf Rafles zich naar de hut van Docteur Petri, waar hij ruim drie uur verbleef.

James was inmiddels komen kijken of er misschien iets met zijn meester gebeurd was en Rafles had hem opdracht gegeven alle dames en heren naar de grote hut te brengen, waar zij de nacht konden doorbrengen. Tevens deelde hij zijn trouwe dienaar mede, dat deze nog een nieuwe chloroformnarcose aan de acht bewusteloze mannen kon toedienen.

Tijdens de uren, die hij in Petri's hut had doorgebracht, was hem aan de hand van de uitgebreide aantekeningen, die de docteur had bijgehouden, alles duidelijk geworden over de geheimzinnige operaties van de Rus. Met een ernstig gezicht en een gevoel van ongekende haat in zijn hart keerde hij naar de grote hut terug, waar hij zich bij het gezelschap voegde.

— Docteur Petri, begon hij, ik heb Uw gehele experiment gelezen aan de hand van Uw aantekeningen. En ik verzoek U al datgene zo spoedig mogelijk weer goed te maken wat U tot dusver misdaan hebt. Doet U dit niet, dan doe ik het zelf en zal ik Uw uitvinding door operatief ingrijpen op Uw eigen persoon toepassen. Ik kan U echter de verzekering geven, dat ik U Uw gehele verstand en intellect zal ontnemen en U dwingen zal Uw verdere leven als een paria door de wereld te gaan. Wat is Uw antwoord?

De Rus verhief zich langzaam uit zijn gebogen houding en richtte zijn koude blikken op Rafles, die deze echter gemakkelijk doorstond.

— U wilt dus als medicus iemands levenswerk vernietigen? luidde het simpele antwoord.

— Uw levenswerk is dat van een diep gezonken misdadiger, Docteur Petri. Uw operatie is niets meer dan een smerige, laagstaande misdaad, nog erger dan moord.

— Als U bij dit standpunt blijft zal ik genoodzaakt zijn aan Uw uitnodiging gehoor te geven.

Gedurende de gehele nacht en een deel van de morgen sloeg John Rafles nauwkeurig de handelingen van Dr. Petri gade, die geassisteerd door Liline voor de tweede maal zeven vrouwen een hersenoperatie liet ondergaan. Ditmaal behoeften de schedels echter niet geopend te worden, aangezien door een zeer ingewikkelde electrolitische inwerking op de hersenen de normale gedachtengang en het geheugen zouden weerkeren.

Zwijgend verrichtte de dokter zijn werk, terwijl hij tussen iedere behandeling van een vrouw een sterke kop koffie dronk, ten einde zijn uithoudingsvermogen te verlenen en zijn geest helder te houden. Het kwam Rafles voor dat de man sedert het begin van de operatie minstens 10 jaar ouder was geworden, ten gevolge van de tegenslag die hij had ondervonden. Zijn hele leven en zijn ganse studietijd zag hij als een kaartenhuis ineenstorten.

Tegen elf uur in de ochtend was de laatste vrouw behandeld en liet de Rus zich uitgeput in een stoel vallen. Rafles diende hem een zware injectie toe, die hem min-

stens vier en twintig uur buiten kennis zou stellen. Daarna keerde hij tezamen met Liline, Petri's assistente, naar de grote hut terug, waar James en Charles de wacht hielden over de acht bewusteloze mannen.

— De behandeling is beëindigd, sprak Rafles eenvoudig, terwijl hij met geweld de oververmoeidheid van zich afschudde.

— En wat ben je nu van plan, John, vroeg Charles.

— Het is zaak, dat James en jij zo spoedig mogelijk de machines op gang brengen. Wij moeten trachten binnen vijf dagen in Frankrijk terug te zijn. Wanneer de vier leden van de bemanning bijkomen, zal ik ze vertellen, dat ze vrij uit zullen gaan, indien ze hun plicht aan boord zullen vervullen tot we in Le Havre aan land gegaan zijn. De vier assistenten en Docteur Petri lever ik aan de politie uit vanzelfsprekend.

— En het meisje? wilde Charles weten.

— Liline? Ik denk dat ik haar eveneens zal laten gaan. Zij is werkelijk nog te jong en te knap om nu reeds in het bagno terecht te komen.

— En wat doe je met de vrouwen?

— Die laat ik naar huis terugkeren, luidde het antwoord.

**
*

Precies vijf dagen later liep de „ESPOZENDE” de haven van Le Havre binnen.

Rafles had de vier leden van de bemanning en het jonge meisje aangeraden over boord te springen teneinde zich tijdig in veiligheid te stellen. Uit de buit, die hij in Petri's brandkast had gevonden en die ruim tien miljoen francs telde, had hij de vijf mensen een provisie van 10% uitgekeerd, terwijl hij James eveneens overboord had laten gaan om het geld veilig naar Engeland te brengen.

De zeven vrouwen hadden na veel heen en weer gepraat en na een volledige bekentenis van Dr. Petri begrepen, dat zij het slachtoffer waren geworden van een misdadig genie, die hen van hun verleden en hun herinneringen had willen beroven. Zij beloofden Rafles aan boord te blijven en Dr. Petri en zijn vier mannen te bewaken, totdat de politie was gearriveerd. Voor elk der vrouwen had hij tevens een radio-tele-

gram naar hun respectievelijke echtgenoten gezonden die daarbij verzocht werden hun ega's in Le Havre af te halen.

Toen de „ESPOZENDE” aan de kade gemeerd lag, verlieten Rafles en zijn vriend Charles het jacht en begaven zich rechtstreeks naar Parijs, waar zij telefonisch Commissaris Flic op de hoogte stelden van hetgeen hij in Le Havre kon aantreffen.

En toen Commissaris Flic en Inspecteur Corniaux de „ESPOZENDE” betraden om zeven kaalgeschoren vrouwen te begroeten,

daalde op Croydon de Parijse machine, die Rafles en zijn vriend Charles veilig en wel op Engelse bodem bracht. En de volgende ochtend brachten zowel de Parijse als ook de Londense bladen met grote koppen het laatste nieuws over de terugkeer der zeven verdwenen vrouwen, waarin John Rafles, de Grote Onbekende, zo'n overgroot aandeel had gehad.

Over de ruim 6 miljoen francs die in Rafles' brandkast lagen, werd echter niet gerept.

EINDE

*Van de volgende nummers is nog een beperkt aantal te verkrijgen.
Vraagt Uw winkelier of aan de uitgever*

- Nr 5 — De ontmaskering van John Rafles
- Nr 6 — De verloren stad
- Nr 7 — Goudzoekers in Afrika
- Nr 8 — De Radar-maniak
- Nr 9 — Prof. Zukor, de geniale misdadiger
- Nr 10 — Het raadsel van de Groene dood
- Nr 11 — Een inbraak met vreemde gevolgen
- Nr 12 — Het Moordenaarshol te Monte Carlo
- Nr 13 — Avontuur in Marseille
- Nr 14 — De diefstal der Kroonjuwelen
- Nr 15 — Het mysterie der 7 verdwenen vrouwen

★

Over 14 dagen verschijnt Nr. 16

DE OVERVAL OP DE FIRST STATE BANK

ZOJUIST VERSCHIEEN ONZE NIEUWE UITGAVE

SPIONNAGE

Avonturen van de Internationale Beroepsspion

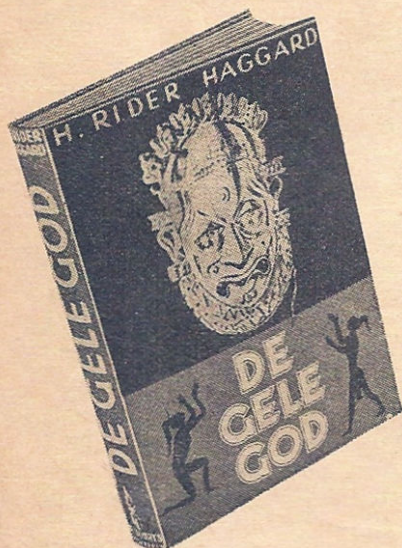
30 ct.
5 frank

dennie Ramon

Nr. 1 = DE MARINE CODE

*Iedere 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal
Verkrijgbaar bij alle kiosken en Boekhandelaren.*

*Hoofdagent voor Nederland: W. A. POLDER, Goudschesingel 516, Tel. 28835 = Rotterdam
Hoofdagent voor België: STUYCK & GABRIËLS, Jennevalstraat 31, Tel. 96995 = Berchem (Antw.)*

DE GELE GOD

door H. RIDER HAGGARD

Een Afrikaanse avonturen roman, die iedere lezer van Lord Lister zal boeien van begin tot eind. Rider Haggard, de bekende Engelse schrijver, neemt ook in dit boek de lezer mee naar AFRIKA, om daar met de hoofdfiguur, ALLAN en diens negerbediende, fantastische avonturen te beleven, die door het grote talent van de schrijver, als werkelijkheid voor ogen wordt gesteld.

400 pagina's formaat 14 × 20 cm.
gebonden in half linnen

4.50
75. = fr.

verkrijgbaar bij elke goede Boekhandelaar of bij

UITGEVERIJ DE TOORTS

Ant. van Dijkstraat 36 = ANTWERPEN

Voor Nederland bij ons Depot en vertegenwoordiger

P. BEETS, VAN WALBEECKSTRAAT 78, AMSTERDAM = TELEFOON 32540